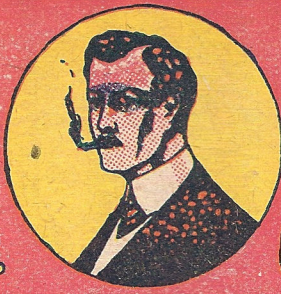

Lord Lister

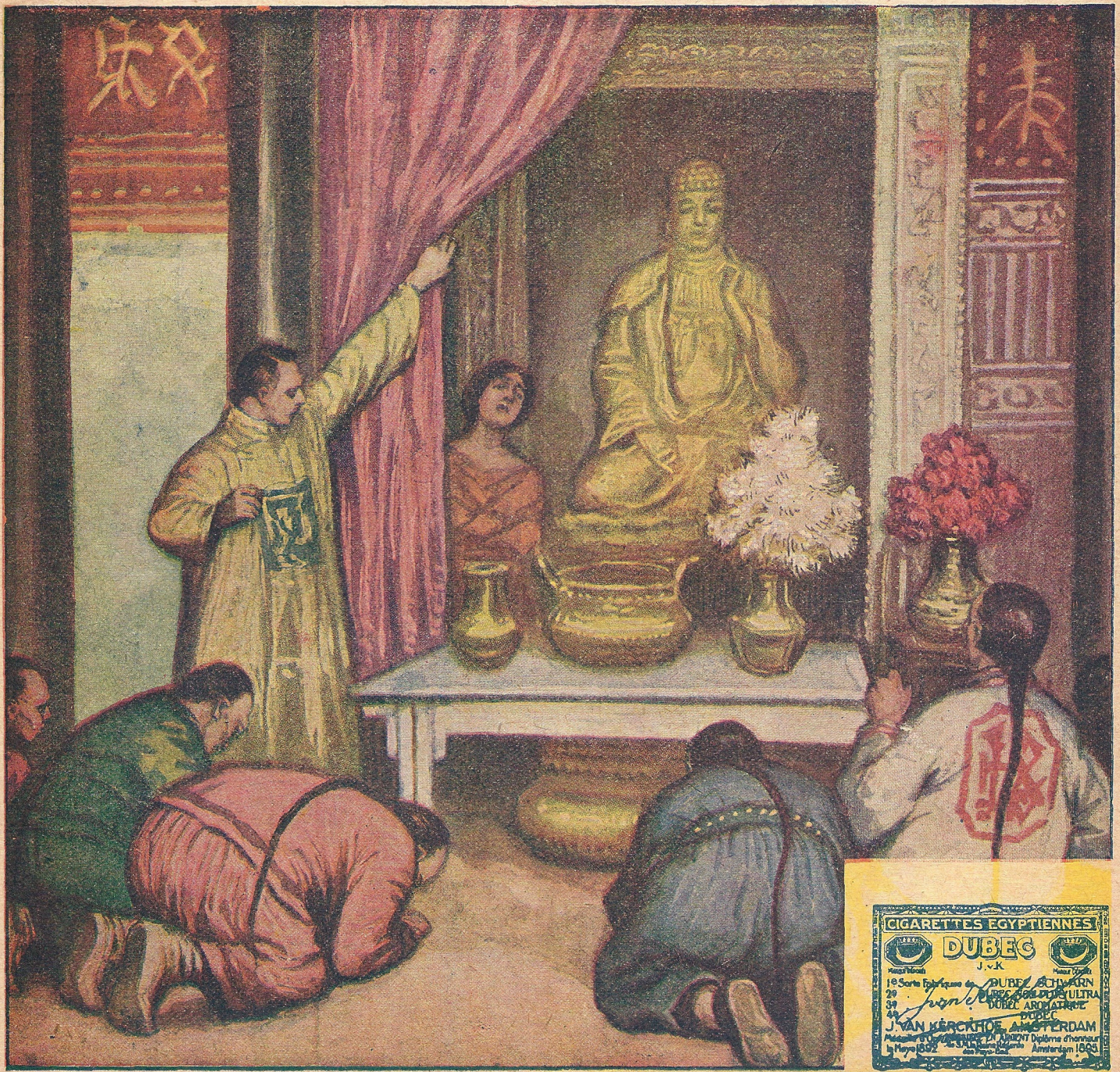
genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 598

De stad van den eeuwigen Nacht

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.-K.

19 Sorte Fijnste van de **DUBEC SCHWARTZ**
20 **DUBEC GOUDE ULTRA**
21 **DUBEC AROMATISE**
22 **DUBEC**

J. van Kerckhove

J. VAN KERCKHOVE, AMSTERDAM
Makelaars van Cigaretten en Tabak. Diplome d'Honneur
by Parijs 1889. Amsterdam 1895.
den Haag 1903.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE STAD VAN DEN EEUWIGEN NACHT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Zwart reukwater.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager lopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

John Raffles, de geniale avonturier, gentleman-inbreker en weldoener van Londen, en zijn vriend Charly Brand zaten in de rieten leuningstoelen van een rooksalon in een der prachtige Amerikaansche treinen, de zoogenaamde Pullman-cars, en rookten met genot hun sigaret.

Raffles hield er van om nu en dan eens den grooten haringvijver, zooals hij den Atlantischen Oceaan noemde, over te steken en het terrein van zijn werkzaamheden naar Amerika te verplaatsen.

Hij deed dit om verschillende redenen. „In de eerste plaats,” had hij tot zijn onafscheidelijken vriend en metgezel Brand gezegd, „is het zeer goed, wanneer een bekend man (— en ik verbeeld mij dat te zijn —) eens een tijd lang niets van zich laat hooren.

„Een lekkernij, een mooi boek, een kunstwerk behoudt alleen dan zijn waarde wanneer

het menschdom er met tusschenpoozen van kan genieten. Zoodra hij elken dag lekkernijen en kunstwerken te genieten krijgt, raakt hij er aan gewend en ziet het mooie er niet zoo helder en duidelijk meer van in; nog erger, er bestaat zelfs een groote kans, dat hem dat voortreffelijke, of het hem nu in den vorm van een lekkernij of een boek of een ander kunstwerk geboden wordt, gaat vervelen en dan is het uit met de gunst van het publiek.

„Door nu en dan eens van het gewone tooneel mijner werkzaamheden te verdwijnen, tracht ik de belangstelling in mijn persoon levendig te houden.

„De Londenars genieten thans van hetgeen ik doe, zij juichen mijn daden toe en nemen een loopje met onzen goeden vriend hoofd-inspecteur Baxter, die zoo veel vergeefsche moeite doet mij te pakken te krijgen.

„Zou dat steeds zoo voortduren, zonder

eenige onderbreking, dan zou het wel eens kunnen gebeuren, dat de blaadjes omgekeerd werden; dat men mij en mijn daden vervelend begon te vinden en Baxter hulp ging verleen, om mij te kunnen arresteeren.

„Om al deze redenen vind ik het zeer gewenscht eens uit Londen te verdwijnen. Daarbij komt, dat ik heusch het hoofddoel van mijn leven, dat, zooals je weet bestaat in het beoefenen van de strengste rechtvaardigheid en in het goed maken wat anderen misdreven hebben, niet behoef op te geven.

De onverdraagzaamheid is een internationale ondeugd en waar ik ook ben, zal ik steeds gelegenheid vinden datgene te doen, wat mij voorkomt het eenige goede in de wereld te zijn.

„Maar er zijn nog meer voordeelen aan verbonden. Zooals je zelf ook wel weet heb ik niet te klagen wat de afwisseling betreft in mijn werkzaamheden, maar toch is er iets wat evenmin te ontkennen valt en dat is, dat zij alle tamelijk tam en goedig zijn. Het gebeurt maar zelden, dat er in Europa iets gebeurd, dat, om eens een populaire uitdrukking te bezigen, de haren te berge doet rijzen. Gewoonlijk zijn de misdaden die in de oude wereld worden gepleegd, nog al van onschuldigen aard, ten minste vergeleken bij die, welke in de nieuwe wereld geschieden.

„Het gevolg daarvan is, dat mijn methode en werkwijze daarop ingesteld is en dat is fataal, want wil ik „fit" blijven, wil ik steeds op alle gebeurlijkheden voorbereid zijn, dan moet ik ook geschikt zijn om het hoofd te bieden aan misdaden van de ergste soort.

„Voor dit doel is Amerika een prachtig oefenterrein. Telkens lezen wij in de bladen misdrijven, waarvan wij in Europa geen besef hebben en die ons met afgrijzen vervullen.

„Ik twijfel er niet aan of ik zal hier ook wel nu en dan tegen zoo iets aanloopen en als ik daaraan dan mijn krachten kan wijden, welnu dan vind ik den tijd dien ik in het rijk van Uncle Sam doorbreng, niet verloren, dan is dat voor mij een goede leerschool en zal ik van de lessen die ik hier leer, mijn heele leven profijt hebben.”

Al deze argumenten had Raffles aangevoerd, toen hij met zijn secretaris op reis ging en deze hem had gevraagd naar het eigenlijke doel van zijn tocht.

Brand echter, kende Raffles te goed, om niet er van overtuigd te zijn, dat zijn vriend nog wel een ander doel had, dat hij hem niet direct openbaren wilde en had zich voorgeno-

men, om, zoodra de gelegenheid zich daartoe zou voordoen hem er naar te vragen.

Hij achtte deze gelegenheid, nu zij in duizelingwekkende vaart door het Amerikaansche landschap reden en San Francisco, voorloopig het doel van hun reis naderden, daartoe geschikt en opende het gesprek met in het algemeen er zijn voldoening over te betuigen, dat zij zoo ver van Engeland verwijderd waren.

„Het is toch een heerlijk gevoel, Edward,” zei Brand, „wanneer men er aan denkt, dat wij hier duizenden mijlen van onzen gevaarlijken vijand, hoofd-inspecteur Baxter, verwijderd zijn en op ons gemak, zonder een arrestatie te moeten vreezen, naar San Francisco reizen.”

Raffles begon luidkeels te lachen en zei:

„Je schertst zeker, Charly, of is het je werkelijk ernst, dat je nog altijd den goeden Baxter voor je gevaarlijksten vijand houdt?”

„Ik weet niet, Edward,” hield Brand vol, „maar ik heb een voorgevoel, dat deze man, ondanks zijn bekende domheid — niet zulk een te verachten vijand is, daar hij zich onop houdelijk moeite geeft, om jou en ook waarschijnlijk mij gevangen te nemen.”

Raffles wipte de asch van zijn sigaret en zei:

„En ik herhaal je voor den duizendsten keer, dat die man — die hoofd-inspecteur Baxter — absoluut niet te vreezen is, daar hij zoo dom is, dat hij de maan voor een ridderorde aanziet.”

Op dit oogenblik trad de zwarte conducteur de rookcoupé binnen en riep:

„De heeren worden verzocht, zich gereed te maken voor het verlaten van den trein; binnen twintig minuten zijn wij in San Francisco!”

Alle reizigers stonden op om hun bagage bij een te zoeken en de een bekommerde zich niet meer om den ander.

Toen Raffles met Brand de rookcoupé verliet, zei laatstgenoemde:

„Je houdt nog steeds het doel van deze reis geheim, Edward, je zult toch wel een speciaal oogmerk hebben!”

„Komaan, mijn jongen, dan zal ik den sluier nu oplichten,” antwoordde Raffles. „Ik wil namelijk een soort parfum — dat ik voor eenige jaren te Peking van een vriend cadeau kreeg en welks samenstelling alleen de Chineezzen kennen, — ik wil probeeren dit parfum hier te San Francisco in de wijk, die door de Chineezzen bewoond wordt, te vinden.”

„Drommels!” meende Brand. „Dat noem ik een duur parfum! Ik geloof, dat je in staat bent, om een reis naar het andere einde der

wereld te maken, als je een bepaald soort zijde voor een das wilt hebben."

"Waarom niet?" zei Raffles lachend, "zulk een reis heeft toch in elk geval een doel. De meeste reizigers, die ik ooit heb aangetroffen, slenteren zonder doel door de wereld. Ik maak geen doellooze reizen."

"Is het dan zoo'n bijzonder soort parfum, dat je zoekt?"

Raffles knikte.

"Dat is het zeker. Het bezit een groote geheime kracht. De reuk van het parfum, dat een eigenaardige zwarte kleur heeft, werkt zoo verdooverd, dat wanneer een dame daarvan bijvoorbeeld slechts één druppel bij zich heeft, de mannen als krankzinnigen naar haar hand dingen.

"Luister goed toe, zelfs één enkele druppel bezit deze eigenschap. Drie druppels op een zakdoek zijn in staat om een geheel gezelschap te verdooven.

"Het is een sterk opium-parfum. Geen enkel volk ter wereld, behalve de Chineezzen, kent het geheim der samenstelling, en ook bij hen vindt men het zóó weinig, dat slechts de voornaamste en rijkste mandarijnen zich het bezit van een klein fleschje kunnen veroorloven."

Brand zette een verbaasd gezicht.

"Als ik je goed verstaan heb, dan heb je gezegd, dat het parfum zwart van kleur is."

"Ja, Charly, het is zwart."

"Merkwaardig! — Dat er zoo iets bestaat, heb ik nog nooit gehoord."

"Ja, beste jongen, er zullen wel meer dingen in de wereld zijn, waarvan je nog nooit iets gehoord hebt."

"En denk je het hier te kunnen vinden?" vroeg Brand.

"Als mij niet alles tegen loopt, dan zal ik in het Chineezzen-kwartier van San Francisco het gezochte wel vinden," antwoordde Raffles. "Mocht ik het hier niet krijgen, dan ga ik naar China om het daar te zoeken."

Brand keek zijn vriend even verbaasd aan en zei toen:

"Maar Edward, dat ben ik heelemaal niet van je gewoon. Gewoonlijk maak je van een mindere gelegenheid geen gebruik, als je een betere bij de hand heb en ik stel me voor, dat het voor jou even veel of, liever gezegd, even weinig moeite zou gekost hebben naar China te gaan als naar Amerika."

Raffles begon te lachen en zei:

"Zeer juist geredeneerd, Charly, maar je vergeet één ding. Ik zeg, dat als ik het gezoch-

te niet te San Francisco kan krijgen, ik naar China zal gaan en wel omdat ik er in mijn hart van overtuigd ben, dat er veel meer kans bestaat dat ik het in San Francisco zal krijgen dan in China zelf.

"Vergeet niet, dat Frisco een stad is, waar het grootste contingent Chineezzen leeft buiten China, waarbij nog komt, dat zich daarbij elementen bevinden, welke zelfs in China niet meer worden geduld.

"Het is een feit, dat in het Hemelsche rijk eigenlijk alleen de politici en de landbouwstand te vertrouwen is. De handeldrijvende en zoogenaamde industrieelen zijn allemaal onbetrouwbare menschen, ten minste uit een Europeesch oogpunt bekeken.

"Al dat Chineesche goedje, dat geen toegang meer tot China heeft, woont te San Francisco op een kluitje en het zou mij niets verwonderen als ik in het Chineesche kwartier in die stad den fabrikant van mijn zwart parfum vond."

"Dat verandert de zaak, Edward," merkte Brand op, "nu begrijp ik volkomen je handelwijze, ofschoon ik mij voorstel, dat het een heele zoekpartij zal worden."

"Dat kan misschien best het geval zijn, Charly," zei Raffles, "ofschoon ik in het bezit ben van een adres waarheen ik mij kan vervoegen, is het toch geen uitgemaakte zekerheid, dat ik vind wat ik zoek."

"Waarom niet Edward?" vroeg Brand. "Ik meen toch dat je gezegd heb dat de Chineezzen in San Francisco allen op een kluitje wonen."

"Dat is ook zoo, Charly," antwoordde Raffles, "maar vergeet niet, dat er in San Francisco twee Chineezzen-wijken bestaan. De een is boven den grond en de ander onder den grond.

"Onder de Chineezzen bevinden zich zeer vreemde elementen, die ook werkelijk zeer goed weten, dat hetgeen ze doen, eigenlijk het daglicht niet kan verdragen. Teneinde het speurende oog van de politie, die hen ook in Amerika niet uit het oog verliest, te ontgaan, hebben zij gebruik gemaakt van een eigenschap van den bodem waarop Frisco is gebouwd.

"Je zult je ongetwijfeld nog wel de vreeselijke ramp herinneren, welke deze stad eenige jaren, ik meen wel twintig of nog langer geleden, trof. Namelijk de ontzettende aardbeving, die van de stad in enkele uren tijds één ontzettende puinhoop maakte. Welnu, deze ramp werd veroorzaakt door de vulkanische

gesteldheid van den bodem waarop de stad staat.

„Bovendien is zij op een heuvel gelegen en deze heuvel nu is door de Chineezzen geheel ondermijnd, uitgegraven, iets dat hen gemakkelijk viel, daar de natuur reeds het voorbeeld had gegeven.

„De bodem was daar doorploegd met scheuren, welke alle waren ontstaan door aardstoringen, veroorzaakt door bevingen en trillingen van den grond.

„Een intelligente Chinees kwam toen op de gedachte om daarvan profijt te trekken en heeft die gangen voorzien van zijgangen en daar weer dwarsgangen op aangelegd. Toen de politie hem eens zocht heeft hij zich in die gangen kunnen schuil houden, zonder dat de politie er ooit in geslaagd is zijn verblijfplaats te ontdekken.

„Dat kunstje bleef natuurlijk niet lang zijn eigendom. Het werd gauw afgekeken door andere Chineezzen, die zijn voorbeeld volgden met het gevolg, dat er onder den grond een tweede stad is ontstaan, die misschien niet zoo groot, maar overigens even uitgebreid is als de bovengrondsche stad.

„Het verschil bestaat alleen daarin, dat deze stad bewoond wordt, versta me goed, Charly, bewoond, want er zijn straten, pleinen en huizen gebouwd en aangelegd, ik zeg, dat deze stad bewoond wordt door Chineezzen. Nog nimmer heeft een Europeaan of Amerikaan daar één voet ingezet.

„De Chineezzen dulden dat niet en reeds

menig Amerikaan, die het gewaagd heeft daar binnen te dringen, heeft zijn overmoed met den dood moeten bekoopen.”

Brand keek zijn vriend met een blik aan, waarin duidelijk vrees en afkeer stonden te lezen.

„Zeg Edward,” zei hij ten laatste, „dan geloof ik, dat je van dat zwarte parfum maar moest afzien. Ik vind het vooruitzicht niets prettig om daar onder den grond te geraken en er misschien als een rat of een mol te worden afgemaakt. Ik weet wel we moeten allemaal eens dood, maar als het dan toch moet gebeuren, dan maar liever met open vizier en in de vrije lucht.”

Raffles begon te glimlachen en klopte zijn vriend op den rug.

„Kom, kom, Charly, niet zoo somber,” zei hij, „zoo'n vaart zal het wel niet loopen, maar je weet wat ik in mijn hoofd heb, heb ik gewoonlijk niet in mijn staart en het parfum móet ik hebben.”

Op dit oogenblik stoomde de trein het Oaklandstation te San Francisco binnen en Raffles en zijn vriend haastte zich om hun bagage op te nemen en den trein te verlaten.

Een half uur later voeren zij met een der groote stoombooten over den zeeboezem naar de stad San Francisco.

Zij namen daar hun intrek in het beroemde Cliffhouse-hotel aan het strand en schreven zich in het vreemdelingenboek in onder den naam van: mr. Robert Ewans uit New-York en diens broeder Edwin.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten Industrie in Nederland.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Drie verdwenen meisjes.

In het politiebureau van de Mottstreet te San Francisco kwamen de agenten, die nachtdienst hadden, binnen, om het avondgebed mee bij te wonen voordat hun dienst begon.

Dat avondgebed was een traditie, welke niet geheel en al als een zinledig iets kon worden beschouwd. In vele openbare gelegenheden in Amerika is het nog gewoonte om een dergelijk gebed vóór den aanvang der werkzaamheden te doen, maar men zou er beter mee doen het af te schaffen, omdat er maar al te veel zijn, die er mede spotten.

Bij de politie te San Francisco werd dit gebruik echter in groote eere gehouden en zooals wij zoo aanstonds zullen zien, niet ten onrechte.

Gehuld in hun lange zwarte gummimantels en met de zwarte helmen op het hoofd stonden de manschappen voor kapitein Smitson, met de handen op hun wapens gevouwen en luisterden zwijgend naar het Onze Vader, dat kapitein Smitson langzaam uitsprak.

Er was geen enkele onder de agenten, die niet met alle aandacht naar het gebed luisterde, omdat de dienst, dien zij verrichten moesten, de moeilijkste en gevaarlijkste in gansch San Francisco was.

Slechts de flinkste agenten werden met den nachtdienst belast in het Chineezenkwartier van deze stad.

Niemand van hen wist of niet bij het morgenappèl, waarop zij weer in het bureau bijeen kwamen, de een of andere plaats ledig zou blijven en of bij het oproepen van hun naam niet een diep stilzwijgen onder de kameraden zou heerschen.

Na het gebed werd er appèl gehouden. Captain Smitson riep om beurten alle namen der agenten af, waarop elk met een „present” antwoordde.

Op een gegeven oogenblik echter werd er niets geantwoord en als op bevel namen de kapitein en de agenten hun helmen af, de oogen van deze brave manschappen vulden zich met tranen — want zij wisten allen, dat de kame-

raad, wiens naam te vergeefs was opgeroepen, een der braven van hen was, die in den strijd was gevallen en voor altijd verdwenen in het doolhof van de onderaardsche Chineezenstad.

Aan den muur van het politiebureau hing een groot, wit marmeren bord, waarop de namen geschreven stonden van hen, die het slachtoffer van hun plicht waren geworden.

Meer dan honderd namen stonden daar reeds op.

De agenten gingen steeds tegenover dit bord staan om te bidden. Zij keken altijd naar dit dreigende doodenbord, dat hen tot voorzichtigheid en waakzaamheid aanmaande, maar tevens tot een diep ingewortelden haat tegen de ergste misdadigers die San Francisco bezat: tegen de Chineezen van de onderaardsche stad.

In de laatste week waren er weer twee manschappen verdwenen. Niemand zou ooit te weten komen waar en hoe het einde van de ongelukkigen was geweest, men zou nooit eenig spoor ontdekken, en noch de detectives, noch de agenten hielden het voor mogelijk om iets over hun lot te weten te komen.

Slechts één was in den loop der tijden aan de handen der Chineezen ontkomen en deze agent werd reeds sedert jaren als ongeneeslijk krankzinnig in het groote krankzinnigen-gesticht te San Francisco verpleegd.

Vijf dagen reeds was de ongelukkige agent als vermist opgegeven en zijn naam stond al op het doodenbord, toen op zekeren ochtend een van zijn kleeren beroofde man uit een kelder der Chineezenstad kwam aanloopen en, als door den duivel opgejaagd, langs de straat rende, totdat hij door de politie werd aangehouden.

Zij hadden de handen vol om den wild om zich heen slaarden man te bedwingen.

Opeens herkenden de agenten in den ongelukkige den reeds als dood opgegeven kameraad.

Op beestachtige manier hadden de Chineezen den ongelukkige, nadat zij hem van zijn

kleeren hadden beroofd, in een hunner onderaardsche gangen aan den grond vastgenageld.

Toen de ongelukkige uit zijn opiumbedwelling, waarin de misdadigers hem gebracht hadden, ontwaakte en zijn vreeselijk lot had overzien, had hij zich met de kracht der wanhoop losgescheurd van de door zijn huid geslagen spijkers en was ten gevolge van de doorstane pijn en angst krankzinnig geworden.

Het gevolg van deze vreeselijke daad was een algemeene Chineezenvervolging.

Er woedde verscheidene dagen een heftige strijd in het Chineezenkwartier, tusschen Amerikanen en Mongolen.

En deze Mongolen, met hun gele gelaatskleur, stonden schouder aan schouder en achtten het een prijzenswaardige heldendaad, als zij een der blanke duivels, zooals zij de Amerikanen noemden, konden vermoorden. —

Kapitein Smitson had het gebed geëindigd, nam zijn rapportboek op en sprak met een zeer welluidende stem:

„Kameraden, ik heb u mede te deelen, dat ons bureau heden een dreigbrief ontvangen heeft van den volgenden inhoud:

De Chineezensekte van het blauwe zwaard deelt aan het achttiende politiebureau mede, dat de agenten gewaarschuwd worden, om gedurende de Boeddha-feesten, die veertien dagen zullen worden gevierd, des nachts in het Chineezenkwartier geen dienst te doen. — Volgens het besluit van de tempelgemeenschap van Boeddha, is ieder andersdenkende een kind des doods, zoodra hij zich gedurende dezen tijd — van heden af de eerste veertien dagen — in het Chineezenkwartier laat zien.

Iedere blanke is dus gewaarschuwd.”

Smitson zweeg en keek zijn manschappen aan om te zien, of er soms op hun gelaatstreken teekenen van vrees waren te ontdekken.

Maar dit scheen niet het geval te zijn.

Ernstig en zwijgend keken zij hun kapitein aan. Zij wisten, dat hun moed en getrouwe plichtsbetrachting de eenige wapenen waren om de eigendommen en het leven der blanke burgers van San Francisco tegen de misdadige Chineezen te beschermen.

Indien zij lafaards waren, en hun plicht uit

angst verzaakten, zouden de Chineezen, dat spoedig merken en daarnaar handelen; het onmiddellijk gevolg zou zijn, dat bloeddorstige en hebzuchtige Chineezen in de stad moord en brand zouden veroorzaken.

Tegenover hen zouden dan slechts weinige moedige manschappen staan.

Het achttiende bureau van politie was in zekeren zin een grensvesting van de blanke burgers der stad tegen het gele gepeupel.

De deuren van het geïsoleerd liggende politiebureau waren van ijzer — eveneens de tralies en vensterramen, die aan de binnenzijde gesloten konden worden, terwijl in het gebouw een vertrek was, geheel gevuld met wapens en munitie.

„Mannen,” sprak kapitein Smitson, „ik houd mij er van overtuigd, dat niemand van ons door dezen brief ontmoedigd is.

„Om echter eenigszins veiliger te zijn tegen het gele ras, moet gij gedurende de veertien dagen, dat de tempelfeesten plaats hebben, niet elk alleen, doch telkens met twee man patrouilleeren.

„Wij zullen bovendien met behulp van reserve-manschappen van het naastbijgelegen politiebureau eenige invallen moeten ondernemen en den Chineeschen misdadigers toonen, dat we ons door hen in ons land en in onze stad geen wetten laten voorschrijven, en er zelfs niet bang voor zijn, hen in hunne onderaardsche stad op te zoeken, om hun misdadigers dáár te brengen, waar zij behooren.

„Ik vermoed, dat het tempelfeest van Boeddha veel werk zal geven. Ik heb heden professor Dundee, den besten Chineezenkenner in deze stad, over dit feest geraadpleegd en van hem vernomen, dat het slechts om de zes jaar gevierd wordt en dat bij deze feestelijkheden hoogstwaarschijnlijk verschillende blanken als offers voor Boeddha zullen vallen.

„Ik hoop vurig, dat ik u allen morgen bij het ochtendappél levend en gezond mag terugzien.

„Kameraden, God sta ons bij!”

Hij reikte ieder der manschappen de hand en zei daarna kortaf:

„En nu voor den dienst aangetreden.”

Op hetzelfde oogenblik sloeg de klok van het bureau het achtste avonduur.

De klank van den laatsten slag was nog riet geheel verstomd, of de politie-agenten namen van den muur de daar hangende patroontassen, revolvers en karabijnen en verlieten het bureau om zich naar de hun aangewezen posten te begeven.

De massieve deur van het bureau viel achter hen dicht.

Zoodra zij op straat waren gekomen, bevonden zij zich te midden van een massa Chineezers, die zich dringend en schuivend door de straten bewogen en naar het Chineezenkwartier trokken.

Groote, gekleurde ballons hingen voor de huizen en wierpen hun stralen op de menigte.

Overal waren aan de huizen groote reclameborden bevestigd, waarvan sommige zoo lang waren, dat zij van den grond tot het dak reikten.

Zooals men weet worden de Chineesche letters, welke een woord vormen, niet naast, maar onder elkaar geschreven, zoodat wanneer men eenige woorden heeft te schrijven, daartoe niet een breed, maar een langwerpige stuk papier wordt vereischt.

Zoo was het ook met de reclameborden. Deze werden met gouden, zwarte of witte Chineesche karakters geschilderd op doek, op een soort wimpels, dat in verschillende kleuren langs de huizen aangebracht, de straten in de Chineesche wijk een grillig en exotisch aanzien gaven.

Vele van gekleurd papier vervaardigde guirlandes hingen over de straten en het geheel scheen eerder een straat in Peking dan in San Francisco te zijn.

Hier en daar ontstaken de Chineezers vuurwerk en een onuitstaanbaar lawaai en geschreeuw van de opgewonden menigte verscheurde bijna de ooren van de patrouilleerende agenten.

Schouder aan schouder liepen zij door de straat.

Verscheidene keeren riep men hun spottende en hatelijke woorden toe, waarom de menigte luid begon te lachen; maar daar de agenten dit van de Chineezers gewend waren, hadden deze woorden niet de minste uitwerking op hen.

Slechts wanneer een brutale Chineezen-jongen een voetzoeker of zevenklapper naar hen wierp en hun mantels bedierf, hieven zij hun knuppels op en deelden den werper eenige welverdiende slagen toe.

Midden door deze menigte liepen ook Raffles en Brand.

Charly Brand keek vol belangstelling naar de Chineezers en lette er niet op, dat Raffles hem stevig bij den arm hield, opdat hij niet door de menigte zou worden meegesleept.

Zij gingen de hoofdstraat uit en sloegen een stille zijstraat in, die met vele andere straten

naar den in het midden der stad liggenden, zoogenaamden Gouden Heuvel voerde.

Raffles zocht naar het in zijn bezit zijnde adres, naar den winkel van een zekeren Shu-Wan, die antiquiteiten verkocht.

In het midden dezer straat hoorde hij plotseling uit een theehuis het hulpgeroep van een vrouwenstem.

Raffles bleef staan. „Daar had je het al!” dacht hij. Nauwelijks had hij een paar voetstappen in de Chineezenstad gezet, of daar was iets, dat hem noodzaakte zich er mede te bemoeien. Was het toch niet merkwaardig, dat hem altijd de zonderlingste avonturen als gebraden eendvogels zoo maar in den mond vlogen?

Als een bliksemstraal vloog dit alles hem door het brein en hij wilde den winkel reeds binnengaan, toen vlak vóór hem een paar in donker lila gekleede Chineezers er uit kwamen en een van hen Raffles toeriep:

„Wees voorzichtig, blanke, en ga den winkel niet binnen!”

Voordat Raffles hierop iets kon antwoorden, waren de Chineezers verdwenen. Opnieuw hoorde men thans het hulpgeschreeuw.

Toen kwam in Raffles het ridderlijke bloed zijner voorouders, de Listers, in opstand.

Hij liet Charly Brand los, duwde de deur van het theehuis open — men hoorde opnieuw het waarschuwend geroep van een onbekende — en Raffles zag onmiddellijk, dat op den vloer van den winkel een elegant gekleed, jong Amerikaansch meisje lag, wier harden geboeid waren en van wier zijde, nu Raffles plotseling binnenkwam, vier Chineezers wegvluchtten en als ratten in een keldergat kropen, dat naast de toonbank gaapte.

Met angstige blikken en als door schrik verlamd, hief het gebonden meisje haar armen op en riep:

„Om 's Hemels wil, help mij, red mijn zuster Lizzy. De Chineezers hebben haar daar in den kelder gebracht. Uw binnenkomen heeft hen belet, mij daar eveneens heen te brengen!”

Voordat Charly Brand, die Raffles op korten afstand gevolgd was, iets tot zijn vriend had kunnen zeggen, was Raffles de vluchtende Chineezers in het keldergat achternagesneld en Brand, die dit zag, bemerkte, dat zijn vriend en meester onmiddellijk in de duisternis verdween.

Maar voordat Brand hem kon toeroepen: „Waar wil je heen, Edward?” sloeg een zware valdeur over het keldergat dicht.

Hoe dit geschiedde, viel niet te ontdekken, maar Brand, die zich het gesprek met zijn vriend in den trein herinnerde, twijfelde er geen oogenblik aan of een inwendig mechanisme had de opening naar het onderaardsche verblijf afgesloten.

Tevergeefs klopte Brand op de bewuste plek. Tevergeefs zocht hij naar een houvast, dat hem misschien in staat kon stellen, het zware luik op te lichten, opdat hij Raffles kon bijstaan.

Zijn pogingen bleven vruchteloos.

Zonder te letten op het schreien van het Amerikaansche meisje, dat hem bad en smeekte haar banden los te maken, luisterde hij met zijn oor op den grond, of hij iets vernemen kon.

Plotseling schrok hij — hij hoorde een geluid, dat geleek op het afschieten van een revolver. — Het was mogelijk dat lord Lister eenige der gele duivels neerschoot, want Brand wist, dat hij een uitstekend pistool en patronen bij zich had.

Vol spanning luisterde de jonge man verder, maar hij vernam niets meer.

Er heerschte onder den grond een doodsche stilte, onder dezen grond, die door menschen ondermijnd was en waarin holen en gangen gemaakt waren.

Eerst nu weer lette Charly Brand op het smeeken der op den grond liggende gevangene; hij haalde zijn mes uit den zak en sneed de touwen, waarmede zij gebonden was, door.

Met zijn hulp stond zij op, maar hare knieën trilden, zij kon zich niet staande houden en ging op een in het theehuis staande kist zitten.

„Wie zijt gij, miss?" vroeg Brand. „Kunt gij antwoorden of zijt gij te vermoeid en overspannen?"

„Neen, neen," zei het meisje. „Ik wil u alles zeggen. — Wij — mijn zuster Lizzy die daar voor mijn oogen is verdwenen — —"

Charly Brand, die niets van de zaak wist, viel haar in de rede:

„Is een zuster van u verdwenen?" vroeg hij.

„Ja, mijnheer, o mijn hemel, wat zal er nu van haar worden?"

Thans werd het den jongen man duidelijk, waarom Raffles in de onderaardsche gang gesprongen was.

De Amerikaansche sprak nu verder:

„Wij zijn dochters van den u misschien bekenden graanhandelaar Oswald Harrison."

Brand bedacht zich eenige oogenblikken en

toen herinnerde hij zich, dat hij dezen naam reeds vroeger van zijn vriend gehoord had.

„Hoe zijt gij in deze treurige omstandigheden geraakt, miss Harrison?" vroeg hij nu.

„Wij zijn misleid," luidde het antwoord.

„Gisteren kwam een Chinees in ons huis, die in zijde handelde en toonde mijn zuster en mij prachtige antieke brokaatzijde. — De man vertelde dat hij zijn zaak in San Francisco wilde opheffen en naar zijn vaderland terugkeeren, omdat zijn broeder gestorven was en hij dezen, zooals het bij de Chineezen in Amerika gewoonte is, in China begraven moest.

„Daarom was hij van plan om zijn brokaaten andere zijde tot fabelachtig lage prijzen te verkoopen en bood ons aan om ons hedenmiddag af te halen en naar zijn winkel te begeleiden, opdat wij de zijde bezichtigen konden.

„Wij stemden toe en namen onze vriendinnen Mary Bertrandt en Elise Cording mede."

Brand rilde bij deze woorden alsof hij een koud stortbad kreeg.

Hij waagde het nauwelijks te vragen of deze dames eveneens verdwenen waren.

Miss Harrison vermoedde, wat hij wilde vragen en zei:

„Deze ongelukkigen zijn tegelijk met mijn zuster verdwenen."

„Hoe was dat mogelijk?" vroeg hij eindelijk.

„Men voerde ons naar dezen winkel," vertelde miss Harrison verder.

„Een der Chineezen toonde ons de gereedliggende stoffen, die wij voor zeer billijke prijzen kochten.

„Nadat wij betaald hadden, bood de koopman ons uit wellevendheid een kopje thee aan, dat wij zonder argwaan leegdronken.

„Na het gebruik voelde ik plotseling een groote vermoeidheid. Ik herinner mij nog, dat ik naar de deur wilde gaan, maar dat ik neerviel.

„Toen ik weer tot mij zelf kwam, was ik gebonden en zag, dat men mijn zuster en mijn vriendinnen, die evenals ik verdoofd waren, wegsleepte. — Ik weet ook nog, dat ik slechts de helft van mijn thee heb gedronken en dat waarschijnlijk daarom de bedwelmende drank niet ten volle op mij zijn uitwerking kon hebben, zoodat ik spoedig weer ontwaakte.

„Toen ik onzen hopeloozen toestand zag, begon ik om hulp te roepen. Het overige weet gij reeds."

„Mijn hemel, wat moet ik doen?" vroeg Brand zich af. „Hoe kunnen wij u helpen?"

Zijn bloed kookte van verontwaardiging.

Drie jonge meisjes in handen van misdadigers! Het was ontzettend!

En — het werd Brand thans eerst recht duidelijk — naar alle waarschijnlijkheid ook John Raffles, zijn getrouwste vriend en vaderlijke beschermer!

„Wij moeten dadelijk handelend optreden, miss Harrison,” zei hij tot de Amerikaansche. „Neem mijn arm en steun op mij, opdat ik u naar de straat kan geleiden.”

Toen hij de deur opende stonden er verscheidene Chineezen in de nabijheid van den winkel, wier oogen als die van roofdieren op hen gevestigd waren.

Brand begreep, dat dit medeplichtigen waren. De spottende lach, die om hun monden speelde, maakte hem woedend.

Voor het eerst in zijn leven haalde hij de hem door Raffles geschonken revolver uit zijn zak, legde op de Chineezen aan en riep:

„Maakt plaats, of ik schiet!”

Dat hielp. Als schaduwen verdwenen zij zwijgend en de jonge man kon ongehinderd met miss Harrison zijn weg vervolgen.

Hij ging in de richting van het Chineesche kwartier, waaruit een luid geraas en getier tot hem doordrong.

„Goddank!” riep hij, toen hij bij den hoek der straat twee politieagenten zag, die zoowel hem, als de Amerikaansche verwonderd aankijken, want het was een zeldzaamheid, dat blanken op dezen tijd van den nacht zich in

het gevaarlijke Chineezen-kwartier durfden wagen.

Met enkele woorden deelde Brand de agenten het verdwijnen der drie jonge meisjes en van zijn vriend mede.

Hij verzweeg echter, dat het Raffles was, die de Chineezen achterna zat, maar zei, dat zijn broeder Robert Ewans, met wien hij in Cliffhouse logeerde, de misdadigers op het spoor was.

Dit alles vertelde hij in haast en zoodra hij geëindigd had, nam een der agenten zijn knuppel en sloeg daarmee verscheiden malen op de steenen, ten teeken, dat er hulp moest komen.

Nauwelijks was dit geschied, of men hoorde reeds de voetstappen van naderende kameraden en de om de kleine groep staande Chineezen verdwenen als kaf voor den wind in de dichtstbijzijnde huizen.

Kapitein Smitson was een der eersten, die te hulp gekomen was. Hij bestelde dadelijk voor miss Harrison een auto, waarin zij onder begeleiding van een agent naar huis reed.

Tegelijkertijd seinde Smitson naar het hoofdbureau van politie om hulp troepen, want hij had zich voorgenomen, dadelijk met zijn manschappen de menschenroovers te vervolgen en zwoer, dat hij niet eerder weer uit de onderaardsche stad te voorschijn zou komen, vóór hij de slachtoffers, dood of levend, teruggevonden zou hebben.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag.

Thans meer dan 300000 per dag.

DERDE HOOFDSTUK.

In de onderaardsche stad.

Charly Brand moest de taak van gids voor de politieagenten en van kapitein Smitson op zich nemen, daar hij alleen het huis en de verborgen toegang tot de onderaardsche stad kende.

Er verliep een kostbaar half uur, voordat het hem eindelijk gelukte, het theehuis terug te vinden.

Al die Chineesche huizen, welke alle zonder onderscheid met lange banieren en reclameborden, welke in de bontste kleuren waren aangebracht, voorzien waren, werkten verbijssterend op hem en het duurde geruimen tijd voor hij zich eeniger mate georiënteerd had.

Maar ten slotte werd de winkel dan toch ontdekt.

„Overtuig er u van, mr. Ewans,” zei kapitein Smitson tot hem, „of hier in dit lokaal gedurende uw afwezigheid iets veranderd is!”

Bij het schijnsel van de electriche zaklantaarns van de politie keek Brand in alle hoeken van het theehuis en kwam tot de overtuiging, dat nog alles in denzelfden toestand was als een uur geleden.

Daar lag de omvergeworpen theekist, waarop Miss Harrison gezeten had. Wat verder stond het tafeltje en de kopjes met de met met opium vermengde thee, die de ongelukkige slachtoffers der Chineezen gedronken hadden; vlak bij de toonbank bevond zich het valluik, dat Charly Brand tevergeefs had beproefd te openen.

„Nee, kapitein — hier is nog alles onveranderd,” sprak hij.

„En waar is het valluik, sir?” vroeg kapitein Smitson. „Ik kan namelijk ondanks mijn goede oogen in dien vervloekten vloer niets ontdekken?”

„De schurken hebben het luik uitstekend bewerkt,” zei Brand. — „U behoeft echter niet verder te zoeken, want u staat er juist op.”

Met één sprong was mr. Smitson van de gevreesde plaats verwijderd en zag nu duidelijk het in den vloer aangebrachte valluik.

Kapitein Smitson had tien man meegenomen

om de Chineezen te vervolgen, het waren de beste van zijn manschappen.

Met vereende krachten werd begonnen met pogingen, om het luik open te krijgen. Dat leek aanvankelijk onmogelijk. Het luik paste zóó precies in de sponning, dat de randen er van nauwelijks vielen te onderscheiden van de naden in den vloer en hoe de agenten ook werkten met beitels en breekijzers er was geen verwikken of verwegen in het luik te krijgen.

Ten slotte zagen zij in, dat zij op deze wijze niets zouden bereiken. Kapitein Smitson kwam nu op een goed denkbeeld en stuurde twee zijner manschappen weg om de gereedschappenkist van Mottstreet te halen.

Toen de mannen daarmede terug kwamen gingen men als volgt te werk.

Er werden in het luik twee gaten geboord, waarbij bleek, dat de planken, waaruit het luik bestond, zeer dik waren. Door een der gaten werd nu een staaldraad gestoken, terwijl door het andere gat een pen werd gevoerd, welke aan het bovenende geperforeerd was.

De bedoeling was nu het dunne staaldraad in de opening te vatten en zoo door het andere gat te trekken.

Aanvankelijk scheen het dat deze poging, waarbij groote behendigheid te pas kwam, zou mislukken, maar op een gegeven oogenblik voelde de agent, die er mede bezig was, dat hij houvast had en een oogenblik later trok hij het staaldraad door de tweede opening.

De gaten werden nu wat grooter gemaakt aan het dunne staaldraad een dikkere staaldraadkabel bevestigd en nu gelukte het aan dit koord het luik met vereende krachten op te trekken.

Eindelijk dan lag het keldergat vóór hen. Een zwarte schacht van twee meter, aan de kanten opgemetseld, lag voor hun voeten.

Aan een touw lieten zij nu eerst een electriche lantaarn naar beneden en bemerkten, dat een rieten ladder, waarmede de Chineez-

zen naar beneden waren gegaan, was vernield en onder aan de schacht lag.

En in de onmiddellijke nabijheid daarvan zagen zij het op den grond uitgestrekte lichaam van een man.

Door het zwaaien van de lantaarn was het lichaam moeilijk te onderscheiden, doch Brand was er onmiddellijk van overtuigd, dat het zijn vriend en meester was, die daar beneden lag.

De schacht was ongeveer dertig meter diep. De eerste, die zich met behulp van een touw naar bereden liet zakken, was de oude kapitein Smitson. Achter hem volgden Charly Brand en eenige agenten.

De schacht was eenigszins uitgebouwd en groot genoeg om den kleinen troep te bergen.

Voordat kapitein Smitson zich tot den op den grond liggenden man wendde, verlichtte hij met zijn elektrische lantaarn de plaats en zag, dat er nog vijf onderaardsche gangen naar verschillende richtingen gingen.

„Dat is een echt rattennest,” zei hij tot Brand, „en nu willen wij zien, wat dit voor een man is, die daar onder de overblijfselen van de bamboeladder ligt.”

Verscheidene lantaarns richtten zich nu op den persoon, die op den grond lag, en nauwelijks had Brand diens kleeding gezien, of hij wilde roepen:

„John Raffles.”

Doch in hetzelfde oogenblik begreep hij, in welk een vreeselijk gevaar hij door dezen uitroep zijn besten vriend zou hebben gebracht, en het gelukte hem nog, den naam te verzwijgen en alleen te zeggen:

„Om 's Hemelswil, daar ligt mijn broeder Bob!”

Haastig verwijderden de politie-agenten de stukken van de ladder, en kapitein Smitson en Brand bogen zich over Raffles heen.

Nadat hij hem voorzichtig onderzocht had, zei de kapitein:

„Het hart klopt nog en ik kan ook niet de minste kwetsuur aan hem ontdekken, waarschijnlijk is uw broeder met de ladder naar beneden gestort, met het hoofd op den grond gevallen en heeft daardoor het bewustzijn verloren.

„Waarschijnlijk heeft hij een lichte hersenschudding gekregen en dan is het slechts een kwestie van eenige dagen rust om hem weer gezond en frisch op de been te helpen.

„Ik zeg u, mr. Ewans, uw broeder kan van geluk spreken, dat hij hier is blijven liggen en de Chineezers niet verder heeft kunnen ach-

tervolgen. Dan hadt gij hem nooit meer teruggezien. Hier beneden in dit duivelsche rattennest, waarvoor de Chineezers den grootsten heuvel der stad San Francisco hebben uitgehold, loeren de vreeselijkste gevaren, die men maar denken kan —

„Ik ben van oordeel, dat wij uw broeder naar boven moeten brengen, waarna gij met hem naar een dokter en daarna naar uw hotel rijdt. Al het overige hier beneden laat u nu maar aan mij over. Ik geloof, dat het voor ons een moeilijke tijd zal worden.”

De bewustelooze werd door de politie-agenten voorzichtig naar de schacht gedragen, aan het touw gebonden en langzaam door de bovenstaande politie-agenten omhoog getrokken.

Daarna volgden Charly Brand en twee politie-agenten, die Raffles droegen en hem naar de wachtkamer van de politiepost brachten.

De politie vermoedde geenszins, dat zij den veelgezochten Raffles in handen had. Dat zou een vangst voor die mannen zijn geweest, die hun meer roem had bezorgd, dan alle tot heden gebeurde arrestaties van misdadigers!

Men ontbood naar de wachtkamer een dokter, die zich ru met den bewustelooze bezighield. En het gelukte hem, Raffles weer tot zich zelf te brengen, nadat hij geen enkele verwonding bij hem geconstateerd had.

Raffles zelf herinnerde zich op dat oogenblik van het gebeurde niet veel, had hevige hoofdpijn en gevoelde een lichte duizeligheid, alle kenteekenen, die er op wezen, dat hier inderdaad sprake van een lichte hersenschudding was.

De dokter behoefde niets anders dan absolute rust voor te schrijven.

Waarschijnlijk zou de patiënt binnen eenige dagen weer volkomen hersteld zijn. Raffles was echter nog zoo duizelig, dat hem alles als een droom voorkwam. Slechts nu en dan fluisterde hij:

„Het zwarte parfum moet ik hebben.”

De dokter hield deze woorden voor wartaal, en nadat de patiënt eenige verkoelende kompressen had gehad, liet de dokter hem voorzichtig in een zieken-auto naar het hotel brengen.

In dien tusschentijd had kapitein Smitson met zijn manschappen het onderaardsche gewelf nader onderzocht.

Twee der onderaardsche gangen waren door ijzeren deuren afgesloten.

Minuten lang stond de kapitein evenals zijn manschappen totaal besluiteloos, naar welke richting zij zich moesten wenden, in welke

gang de Chineezen de geroofde meisjes zouden hebben gebracht.

Tevergeefs verlichtte Smitson als geoeffend detective met zijn zaklantaarn den met planken bedekten vloer, om daar misschien eenig spoor te ontdekken. Er was niet het geringste te zien.

Zij besloten nu, daar zij met hun tien en waren, zich in vijf groepjes, elk van twee man, te verdeelen.

Vóór alles echter gebod kapitein Smitson, dat de achtergebleven manschappen, die zich boven in het theehuis bevonden, met de noodige werktuigen bij hem zouden komen, daar hij van plan was om de met ijzer beslagen deuren te laten openbreken.

Er verliep een poos, voordat deze beide lieden, twee bijzonder knappe smeden, aankwamen, en met de door hen meegebrachte werktuigen aan het openmaken der deur konden beginnen.

Men kon echter geen slot vinden. De deuren waren waarschijnlijk van binnen met ijzeren grendels gesloten.

Er bleef den mannen niets anders over, dan den grendel, die diep in den muur zat, er eenvoudig uit te breken. En na een uur er aan gearbeid te hebben, gelukte het hen, de deuren aldus te forceeren.

Nu konden de politieagenten met kapitein Smitson er eindelijk aan denken, de vervolging voort te zetten.

Spoedig had zich de kleine afdeeling als een troep jachthonden, geleid door het licht van hun lantaarns, naar de gangen begeven.

Kapitein Smitson was vergezeld van een detective en een politieagent, Flatt genaamd.

Deze stond in San Francisco bij de politie als een soort Sherlock Holmes bekend. Hij was onmiddellijk naar de onderaardsche Chineezestad gegaan en was daar juist aangekomen.

De beide mannen letten er in hun dienstijver niet op, dat zij zich verder verwijderden dan zij met hun kameraden hadden afgesproken, zoodat het hun thans niet meer mogelijk was, met den achtergebleven schildwacht in aanraking te blijven.

De onderaardsche gangen, waarin drie der teruggekeerde manschappen zich begeven hadden, werden door andere gangen doorkruist, zoodat het onmogelijk was den weg in dien doolhof te vinden.

Zonder iets te kunnen uitrichten, wachtten de mannen op de terugkomst hunner kameraden; maar toen er reeds meer dan een uur ver-

loopen was, zonder dat men iets vernam, besloten zij, hen te volgen en begaven zich, telkens met drie man tegelijk, in de gangen.

Kapitein Smitson en detective Flatt waren intusschen steeds verder vooruitgedrongen en stonden plotseling aan den rand van een onderaardsche kloof, die minstens honderd meter diep was en welker breedte meer dan twintig meter bedroeg.

Daar de bodem van de stad San Francisco van vulkanischen aard is, bleek het duidelijk, dat de onderaardsche kloof een vulkanische spleet was.

En in deze spleet zagen de beide agenten een spookachtig beeld, dat door talloze lichtpuntjes verlicht werd.

Een beeld uit een vreemde, geheimzinnige wereld.

De kloof was aan beide zijde bebouwd met kleine huizen in Chineeschen stijl.

Huizen, waarin nimmer het zonlicht kon doordringen, — menschelijke woningen, die in eeuwige duisternis gehuld waren.

Over de kloof waren bruggen van bamboe gebouwd en brachten eene verbinding tusschen de duistere hollen van de onderaardsche gang met de daar tegenoverliggende gangen.

Op de bruggen zag men de Chineezen heen en weer loopen. Honderden papieren ballons verlichtten dit alles.

De beide agenten konden van verwondering geen woord zeggen.

Maar er waren niet alleen over de kloof bruggen gespannen; verscheidene ladders van bamboe dienden er voor om uit de huizen in de gangen te komen.

Tusschen de huizen was een onderaardsche straat, die eveneens door papieren ballons verlicht was.

Honderden Chineezen bewogen zich in deze straat. Kapitein Smitson en detective Flatt konden duidelijk waarnemen met welken arbeid de zonen van het Hemelsche Rijk zich bezig hielden, zij zagen, dat enkelen een wandeling maakten, anderen op stoelen voor de onderaardsche theehuizen zaten.

Zij waren zoo verdiept in het aanschouwen van dit bedrijf, dat zij het naderen van de hen gevolgde agenten niet hoorden en verschrinkt opkeken, toen deze brave lieden hen, gelukkig, dat zij hen gevonden hadden, groetten. In hetzelfde oogenblik keken de nieuw-aangekomenen eveneens nieuwsgierig naar het spookbeeld.

Daarna zei kapitein Smitson:

„Mannen, niemand in gansch San Francisco zou het gelooven, als wij vertelden, wat wij hier zien.

„Het is bijna te fantastisch om waar te kunnen zijn. Wij zullen wel een onderaardsch politiebureau moeten oprichten, maar ik twijfel eraan of er agenten te vinden zijn, die hier dienst willen doen.

„Daarvoor moet men meer dan sterke zenuwen hebben. Maar één ding is zeker: Langs dezen weg kunnen de slachtoffers niet weggevoerd zijn. Hierlangs voert geen weg. Het was een oude gang, die wij gevonden hebben. Wij zijn op een verkeerd spoor.”

„Maar dit spoor is voor ons toch van veel waarde”, meende detective Flatt. „Wij hebben nu eindelijk de onderaardsche stad gevonden. Ik dacht tot dusverre altijd, dat het een sprookje was.

„Men zou het immers ook niet kunnen gelooven!”

Nu vroeg kapitein Smitson aan zijn manschappen:

„Hebt ge iets van de andere lieden gehoord? — Hebben zij misschien iets bijzonders ontdekt?”

De agenten schudden het hoofd en een van hen antwoordde:

„Kapitein, er ontbreekt nog een afdeling, die in de gang gedrongen was, waar zich de door ons vernielde deur bevond. Wij vreezen, dat onzen kameraden een ongeluk is overkomen. Wij dachten dat ook van u en daarom zijn wij met ons drieën gekomen, om u zoo noodig te helpen.”

„Dan zullen wij dadelijk teruggaan, mannen, en zien of die afdeling teruggekomen is. Wij moeten hooren, wat zij heeft ontdekt.”

Toen zij een half uur daarna weer in den kelder op het punt van uitgang teruggekomen waren, was er van de vermisten nog niets te ontdekken.

Niet alleen de twee mannen ontbraken, maar ook de drie agenten, die hen gevolgd waren.

Detective Flatt vreesde het ergste.

Kapitein Smitson en detective Flatt gingen dadelijk met al hun manschappen in de gang.

Toen zij ongeveer een half uur geloopt hadden, zagen zij voor zich het troebele water van een onderaardsch kanaal.

Het stroomde langzaam voort en verspreidde een walgelijke lucht.

De zaklantaarns der agenten verlichtten de oppervlakte van het water en tevens den oever,

waar men een zwart gat ontdekte, waardoor de weg verder scheen te leiden.

Kapitein Smitson stond radeloos voor het kanaal en zei:

„De duivel mag weten, hoe onze kameraden over dit water gekomen zijn!”

Detective Flatt antwoordde hierop:

„Hier is een brug geweest, kapitein. Men kan nog duidelijk zien, waar de bamboestaven bevestigd zijn geweest”.

Kapitein Smitson keek naar de insnijdingen en sprak:

„Je hebt gelijk, Flatt. Maar hoe denk je verder over de zaak?”

Detective Flatt bedacht zich eenige oogenblikken, want het was een toestand zooals hij nog nooit had beleefd.

Eindelijk scheen hij tot een besluit gekomen te zijn en terwijl hij naar het water wees, dat langzaam verder stroomde, zei hij:

„Het water is breed genoeg om er zich met een boot op te kunnen bewegen. Naar mijn meening is dit de weg, waarlangs de ongelukkige slachtoffers vervoerd zijn.

„Er blijft dus niets anders over, dan dat ik mijn kleeren uittrek en er over zwem, om te zien of aan de overzijde de brug niet ergens te vinden is, die de schavuiten, nadat zij over het kanaal gekomen zijn, daar misschien verborgen hebben.”

„Doe dat niet, Flatt!” vermaande kapitein Smitson. . . . „wacht totdat wij met planken een verbinding tot stand gebracht hebben.”

Maar Flatt schudde het hoofd en antwoordde:

„Daarmede hebben wij wel een dag werk en wij mogen geen oogenblik verliezen. Ik kan in een minuut naar de overzijde zwemmen en als ik daar ben, moeten zij, die kunnen zwemmen, mij volgen.”

Zonder verder op de woorden van den kapitein te letten, trok de detective zijn kleeren uit, stak zijn revolver tusschen de tanden, opdat die door het water niet onbruikbaar zou worden, nam een mes in zijn rechterhand en sprong in het water.

Hij was bijna tot het midden van het kanaal gekomen, toen hij een luiden kreet uitstiet.

Voor de oogen van zijn kameraden werd hij in het water door iets vreemds aangevallen.

Kapitein Smitson en de agenten stonden een oogenblik als verlamd. Zij zagen, dat de detective zich met zijn mes tegen een donker voorwerp verdedigde en zonder aarzelen trok Smitson zijn pistool uit den gordel en schoot

verscheidene keeren naar de onbestemde vormen van den onbekenden aanvaller.

Dat was een groot waagstuk, want bij het onzekere licht, dat de zaklantaarns der manschappen verspreidden, was het moeilijk zich eenigermate te oriënteren en Smitson had even goed Flatt als diens onbekenden aanval-ler kunnen raken.

Smitson echter vertrouwde op zijn vaste hand en daar hij jaren lang als woudlooper in de prairiën had gezworven en dus wist wat schieten was, had hij het er op gewaagd.

Hij moest goed geraakt hebben, want het lichaam dook naar de diepte en detective Flatt redde zich door den oever te beklimmen.

Kapitein Smitson, die met gespannen aandacht in het water keek, om te ontdekken, wat de oorzaak was geweest, sprong plotse-ling achteruit, omdat de afschuwelijke kop van een grooten krokodil voor hem opdook en het monster met zijn vreeselijken muil naar de voeten van den kapitein hapte.

Slechts door een vlugge achterwaartsche beweging gelukte het hem te ontkomen aan den muil van den alligator, waarop de agen-ten thans een geheel salvo afvuurden.

Maar de kogels stieten af op de harde huid van het beest.

Dit moest intusschen toch door een der ko-gels van den kapitein getroffen zijn, want er vertoonde zich een bloedige plek op de opper-vlakte van het water.

Telkens weer trachtte het monster een van de agenten te grijpen.

En ziet — de oogen van de agenten staan- den als wezenloos — verscheidene half ver-scheurde lijken kwamen, waarschijnlijk door de heftige bewegingen van het monster naar de oppervlakte van het water en dreven naar de onderaardsche gang, waardoor het kanaal stroomde.

Kapitein Smitson riep:

„Flatt, ben je gewond?”

„Ik ben er nog goed afgekomen, captain!” klonk het terug. „Twee van mijn teenen, waarin het beest heeft gebeten, zijn er bijna af. Maar ik heb tenminste mijn leven gered; van pijn kan ik echter niet verder en ik heb geen verbandmiddelen bij mij.”

„Verlies den moed niet, Flatt!” riep kapi-tein Smitson. „Wij zullen dadelijk hulp ver-schaffen!”

Het pakje verbandgaas en pluksel, dat elke politie-agent bij zich draagt, wikkelde hij in een doek, bezwaarde dit met een steen en

slingerde alles toen met groote kracht naar de overzijde, waar het in de onmiddellijke nabijheid van Flatt neerviel.

Deze kon zich zelf nu een weinig helpen en het bloed stelpen, dat uit zijn voet vloede en moest verder geduld oefenen, tot er hulp zou opdagen.

Zijn toestand daar in het onderaardsche hol aan den oever van dat stinkende water, waarin half vergane lijken rondreven; met een pijnlijken voet en zonder licht, was alles behalve benijdenswaardig, maar de detectives van San Francisco schijnen wel op dergelijke gebeurlijkheden voorbereid te zijn, want geen klacht kwam er over de lippen van den ge-wonden man.

Gelukkig bleef hij niet alleen, want aan de overzijde bleven een aantal agenten achter. Alleen Smitson en een paar agenten vertrok-ken om de noodige hulp en verbandmiddelen te halen.

Er verliepen twee uren, gedurende welken tijd de agenten telkens weer beproefden den alligator met hun kogels te treffen, toen kapi-tein Smitson met eenige brandweerlieden aan-kwam, die onder andere een opvouwbare boot droegen.

Buitendien brachten zij een langen stang mede, aan welks einde een dynamietpatroon bevestigd was, waaromheen kapitein Smitson een stuk spek gebonden had.

„Zoo, boys”, zei hij lachend, „als het beest hiernaar hapt, dan krijgt het er genoeg van!”

Kijkt maar eens goed toe, hoe hij dadelijk naar de hel vliegt!”

Nauwelijks had de kapitein den stang in het water gestoken of de alligator zwom er heen.

In het volgende oogenblik, toen hij zijn lek-kere beet wilde verslinden, hoorde men een geweldige ontploffing — het water spatte omhoog en aan de oppervlakte van het kanaal zag men weldra den door het dynamiet ver-scheurden kop van den alligator.

Nu maakten de brandweermannen de boot gereed, lieten die te water en kapitein Smit-son was de eerste, die naar den geduldig wachtenden detective voer.

Hij had verbandmiddelen meegebracht en terwijl hij den voet van den detective ver-bond, trokken de brandweerlieden het lichaam van den alligator op het droge.

De agenten bekeken het kadaver met af-schuw.

Toen kapitein Smitson den krokodil nader bekeek, ontdekte hij een gouden gordel, die

om het lichaam van het dier bevestigd was; op welken gordel Chineesche woorden waren aangebracht.

Een der manschappen, die in vroegere jaren lang in China was geweest en de Chineesche taal kende, ontcijferde de woorden en las:

„Tin-Wan-Huan.”
„Zoon van Boeddha”.

„Een nette zoon”, zei kapitein Smitson schertsend. „Ik geloof, dat geen van ons allen van zulke kinderen gediend zou zijn. Maar hij doet nu geen kwaad meer!”

Detective Flatt, die door bloedverlies en pijn uitgeput was, kon aan de verdere vervolging geen deel nemen en ging onder begeleiding van een agent weer naar boven.

De kapitein en zijn moedige manschappen gingen intusschen verder de gevaren tegemoet van deze onderaardsche wereld.

Zij waren weder omstreeks een halve mijl vooruit gedrongen, toen een vreeselijke hinderpaal hun den weg versperde.

In het midden der gang stond een paal, waarin lange scherpe messen bij dozijnen bevestigd waren.

Door een geheimzinnige machine werd de paal met de messen in een ronddraaiende beweging gehouden en daar de messen zóo lang waren, dat ze de muren bijna bereikten, was het voor ieder menschelijk wezen een onmogelijkheid, er tusschen door te komen.

Men zou onvoorwaardelijk door de messen gegrepen en aan stukken gesneden worden.

De moordwerktuigen draaiden met bliksemnelheid in het rond.

Achter deze verschrikkelijke hinderpaal bevond zich een ijzeren deur.

„Langs dezen weg moeten zij hun slachtoffers weggesleept hebben”, meende kapitein Smitson, „want anders hadden zij dit moordwerktuig niet in werking gebracht.

Zij weten, dat wij komen en verdedigen zich op deze wijze.”

Maar hij begreep, dat het hem zoowel als den brandweerlieden onmogelijk was, dezen hinderpaal weg te ruimen en dat hij daarvoor menschen noodig had, die de samenstelling ervan kenden.

Vol teleurstelling wendde hij zich tot zijn begeleiders en zei:

„Deze onmenselijke moordenaars hebben goede voorzorgsmaatregelen genomen. Het is hoog tijd, dat San Francisco van hen bevrijd wordt.

Laat ons terugkeeren, mannen. Wij moeten iets anders beproeven. Wij kunnen hier niet verder!”

Ontmoedigd gingen zij terug. Het was hun te moede, alsof zij den strijd tegen hun onzichtbare vijanden verloren hadden.

Toen zij weer boven kwamen, was het reeds dag geworden. Duizenden Chineezzen stonden rondom het huis en werden door een sterke macht van bereden politieagenten in bedwang gehouden.

Kapitein Smitson had het lichaam van den door dynamiet gedooden alligator door zijn manschappen naar boven laten brengen, om het als een bewijs van de gruwelijke misdaden der Chineezzen aan het gerecht over te geven.

Toen het lange krokodillenlichaam op de straat aankwam, schenen de saamgestroomde Chineezzen razend te worden.

Zij schenen allen het dier te kennen. Met woedende gezichten wegens den dood van den heiligen krokodil verzetten zij zich tegen de politie en schreeuwden en brulden:

„Boeddha — Tin-Wan-Huan, Boeddha, Boeddha!”

Maar toen zij de straat openbraken en steeven naar de politie wierpen, werden de agenten woedend, en zonder bevel van den kapitein af te wachten haalden zij hun pistolen uit de gordels en schoten die af op de menigte.

Een vuurwapen is het eenige, waarvoor de Zonen van het Hemelsche Rijk respect hebben.

De Chineezzen gingen op de vlucht en namen de personen, die door de kogels der politie getroffen waren, met zich mede.

Aldus slaagden de agenten er in zich een weg te banen en kwamen eindelijk weer in het politie-bureau van Mottstreet bijeen.

Wederom vereenigden zij, van de achttien-de post, zich voor het morgengebed en om hun rapporten in te dienen.

Met een zachte, bevende stem sprak kapitein Smitson het gebed uit en keek met bevreemde oogen naar de vijf ledige plaatsen van zijn manschappen.

Daarna riep hij de namen der agenten op.

Duidelijk hoorde men telkens de woorden:

„Present, kapitein!”

Maar zoodra hij den naam van een der vermisten opriep, antwoordde een der mannen:

„Ontbreekt!”

Dan zette kapitein Smitson in het rapportboek een kruis achter dien naam.

Waar konden de ongelukkigen gebleven

zijn? Welke ontzettende pijnen konden zij uitstaan hebben?

De agenten schenen de gedachten van hun chef te raden. Zij balden hun vuisten en zwoeren den dood hunner kameraden te zullen wreken.

Daarna sprak kapitein Smitson tot zijn manschappen, dat zij zich ter ruste konden begeven, terwijl hij zelf zich naar het hoofdbureau van politie begaf, om daar alles te rapporteeren.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de D U B E C Cigaretten.

VIERDE HOOFDSTUK.

Verschrikkingen der hel.

Toen kapitein Smitson dien namiddag in zijn bureau kwam, zag hij, wat hij gevreesd had, namelijk dat de blanke bevolking van San Francisco, nadat zij gehoord had van de onderaardsche misdadigersholten der Chineez en van het rooven der drie meisjes, op de straten samenschoolde en een dreigende houding tegen de geelhuiden aannam.

De straten in de Chineezestad waren als uitgestorven. Lafhartig waren de geelhuiden in hun schuilhoeken gekropen en dachten er over na, hoe zij het gevaar, dat hen bedreigde, konden afwenden.

Toen kapitein Smitson in het bureau kwam, werd hij daar reeds opgewacht door den politie-prefect en deze overhandigde hem een bundel rood gedrukte mededeelingen in de Chineesche en Engelsche taal gesteld, waarop het volgende te lezen stond:

„De burgemeester, het hoofd der politie van de stad San Francisco, heeft besloten den staat van beleg af te kondigen over het Chineezekwartier van genoemde stad, omdat er in den laatsten tijd een

groot aantal gruwelijke misdaden door de Chineez en gepleegd werden, waardoor de openbare veiligheid der stad in gevaar is gebracht. Elke Chinees, die wapenen draagt, of geen gehoor geeft aan de bevelen der autoriteiten, zal dadelijk worden neergeschoten!

Het samenscholen van meer dan twee personen is niet geoorloofd. Het vieren van een feest ter eere van Boeddha is verboden.

Ieder, die aan dit feest deelneemt, wordt gearresteerd en het land uitgewezen. De zoogenaamde onderaardsche woningen moeten binnen twaalf uur na deze bekendmaking ontruimd worden.

Ieder die deze bevelen overtreedt, wordt gevangen genomen.

Let wel op den inhoud van deze bekendmaking, Chineez en! Bedenkt, dat gij hier slechts gedulde vreemdelingen zijt! Drijft de lankmoedigheid uwer blanke

medeburgers niet tot het uiterste en neemt de waarschuwing goed in acht.

De burgemeester, het hoofd van de politie der stad San Francisco."

Bovendien had de politie van zeer onverwachte zijde versterking en hulp gekregen.

Een groot aantal cowboys, die zich tijdelijk in San Francisco ophielden, hadden zich beschikbaar gesteld bij de veiligheidspolitie en waren door deze aangenomen om dienst te doen in het Chineezenkwartier.

Het waren kerels met door de zon verbrande gezichten, die moedig en zonder vrees optraden.

Een eenvoudig overhemd, waaronder de bloote borst te voorschijn kwam, lederen broeken, met ongeschoren geitenvellen bekleed en waaromheen zij revolvers en messen droegen, was alles waaruit hun kleedij bestond.

Onder het luid geroep van „Yell, Yell," reden zij op hun woeste mustangs door het Chineezenkwartier en dreven hen van de straat af in de huizen.

Het gezicht van deze onverschillige knapen, die duivel noch hel vreesden, maakten een geweldigen indruk op de anders zoo kalme Chineezen en scheen hen werkelijk met vrees en ontzag te vervullen.

Zoodra zij maar het wilde hoefgetrappel en het knallende geraas der lederen zweepen, benevens hun krijgskreet van Yell! Yell! hoorden, stoven zij als een troep verschrikte vogels uiteen en verschole zich in alle mogelijke schuilhoeken.

Weldra waren de straten schoongeveegd, maar de moedige prairieruiters bleven op hun paarden steeds op en neer rijden.

Daarna plakten de agenten de bekendmaking van den burgemeester aan de huizen der Chineezen.

De inhoud dezer bekendmaking drong als een loopend vuurtje door het geheele kwartier.

Voor den eersten keer gevoelden de Chineezen de sterke hand van Uncle Sam.

Het geduld van de Amerikanen was eindelijk uitgeput, de lankmoedigheid en gastvrijheid, die de zoren van het Hemelsche Rijk tot dusverre genoten hadden, waren door hen slechts met moord en misdaad beloond.

Terwijl deze gebeurtenissen plaats vonden, zaten detective Flatt en kapitein Smitson bijeen om over den toestand te spreken.

De detective kon niet nalaten, zijn chef een verwijt te maken.

„Wat u gedaan hebt, waarde kapitein, was verkeerd. Bij deze menschen krijgt men met geweld niets gedaan," was zijn meening.

„Hoe dan", vroeg kapitein Smitson, „mischien door list? Wijs mij dan eens iemand aan, die in staat is om even zoo op te treden als deze gele schurken doen.

„Zoo geslepen als dat rapalje is, ken ik niemand of," voegde hij er lachend bij, „wij zouden de beschikking moeten krijgen over legendarische personen, zooals de inventie van Sir Arthur Conan Doyle, Sherlock Holmes, dat wonder van analyse en speurzin.

„Maar dergelijke knappe koppen bestaan in het werkelijke leven niet, tenzij.....

Flatt keek Smitson met verwondering aan.

„Tenzij".... herhaalde hij.

„Tenzij wij John Raffles, de Groote Onbekende, die in Londen opereert daartoe zouden willen rekenen. Wat ik van hem heb gelezen, grenst óók aan het wonderbaarlijke en is evenals het werk van Sherlock Holmes iets buitengewoons; alleen is zijn werk van tegenovergestelden aard. Weliswaar helpt hij mede om de ware misdadigers te vangen, maar overigens is hij geen detective doch inbreker. Overigens geloof ik wel, dat het iets voor hem zou zijn, om ons in onzen strijd tegen het gele gespuis te helpen."

Detective Flatt bemerkte wel, dat de kapitein het niet met hem eens was, en antwoordde:

„Laat ons Raffles er buiten laten! Want ten eerste is hij niet hier en ten tweede geloof ik, dat de Amerikaansche politie niet met de Engelsche vergeleken mag worden. Wij staan daarboven en hebben de hulp van een avonturier niet noodig, om ons doel te bereiken.

„Alles wat wij tot dusver bereikt hebben, is, dat wij als met een stok in een wespennest geroerd hebben en de gele duivels strijdlustig en woedend hebben gemaakt.

„Wij hadden het op een andere manier moeten aanpakken. Thans blijft ons niets anders over, dan dat wij hun onderaardsche gangen moeten vernielen en de onderaardsche stad bezetten.

„Wij moeten de hinderpalen, die zij gemaakt hebben, door dynamiet vernielen, dat is het beste middel. Zooals ik reeds gezegd heb: wij moeten trachten, vooruit te komen!

Zoodra mijn voet hersteld is, ben ik weer te uwer beschikking.

„Ik verzoek u echter, om mij de huid van

den alligator te schenken, als een herinnering aan mijn avontuur."

Zij reikten elkander de hand en kapitein Smitson ging met zijn agenten en verscheiden brandweerlieden, die van alle hulpmiddelen voorzien waren, wederom naar de onderaardsche stad.

Zij volgden den hun reeds bekenden weg en kwamen tot bij den draaienden paal, waarin de messen gestoken waren.

Na een kort overleg sloegen de brandweerlieden een anderen ijzeren paal in den grond, waaraan zij twee sterke ijzeren kettingen bevestigden.

Deze kettingen wierpen zij over de rond-draaiende messen en, zooals te voorzien was, hield de paal, waaraan de messen bevestigd waren, op met draaien.

De messen werden verwijderd en de brandweerlieden maakten met breekijzers den toegang der daarachter staande ijzeren deur vrij.

Een slot was daaraan niet te bespeuren en om geen tijd te verliezen, lieten zij de deur door middel van dynamietpatronen springen.

Na de ontploffing stormden de agenten in het onderaardsche hol, dat nu voor hen open lag, vooruit.

De muren waren van gepolijst graniet. Het licht der electriche zaklantaarns weerkaatste op de gepolijste steenen; maar waar zij ook zochten, zij vonden nergens een uitgang.

Maar opeens hoorden zij boven zich een akelig gekerm.

Zij richtten hun lantaarns naar de plaats, vanwaar het geluid gekomen was en bemerkten nu, dat het plafond bestond uit brons, waarin een aantal glazen oogen waren aangebracht als versieringen.

Deze oogen hadden den vorm als die der Chineezen, schuin en langgerekt en vertoonden in het midden een vingerbreede opening.

Beschenen door het licht van hun lantaarns, leek het, alsof al deze oogen leefden.

Een der agenten trok zijn revolver uit den gordel en schoot die af op een dezer openingen.

Een gillend gelach kwam als antwoord van boven en tegelijkertijd hoorden zij een donderend geluid.

Voordat de manschappen nog begrijpen konden, wat er gebeurde en zonder dat zij het konden beletten, werd de deur, waardoor zij binnengetreden waren, door middel van een granietblok door onzichtbare handen gesloten.

Kapitein Smitson en al zijn manschappen waren gevangen.

Tevergeefs beproefden de brandweerlieden om het graniet met breekijzers te verwijderen; maar dit was zoo hard en geweldig zwaar, dat het slechts door middel eener verborgen machine in beweging gebracht kon worden.

Nauwelijks waren de gevangenen eenigszins van den schrik bekomen, of een nieuwe verrassing wachtte hun.

Uit de honderden oogen, die in het plafond zaten, kwamen meterlange scherpe messen te voorschijn.

Kapitein Smitson en zijn manschappen waren door het onverwachte zoo verbluft, dat zij allen zwijgend naar het plafond keken.

Opeens hoorden zij een knarsend geluid, alsof er ijzeren kettingen over radereen liepen en tevens zagen zij, dat het plafond langzaam naar beneden daalde.

Onmiddellijk hoorde men het geluid van een gong en nu schreeuwde een orbekende, die hen van boven af waarschijnlijk zien kon:

„De groote Boeddha zal de blanke duivels als insecten dooddrukken. Zijn priesters — de mannen van het blauwe zwaard — strijden voor hem en de dood der blanke duivels zal den machtigen Boeddha welgevallig zijn!"

De verschrikte agenten van politie bleven zwijgen. Opeens echter hoorden zij iemand luidkeels lachen.

Het was kapitein Smitson, die naar boven keek en uitriep:

„Mannen, de zaak is zoo mooi, alsof wij in een schouwburg zaten. Ik ben nieuwsgierig wat de honden nu zullen doen!"

Op dit oogenblik riepen plotseling eenige agenten:

„Kapitein, het regent!"

Eenigen van hen staken de handen uit, maar kapitein Smitson bemerkte reeds, dat een heete druppel van het plafond op hen neerviel.

Angstig bekeek hij de neervallende druppels en riep:

„Boys, de honden willen heete olie op ons neergieten!"

Thans ontzong ook den kalmsten de moed. Zij moesten nu waarschijnlijk den marteldood sterven.

Toen riep kapitein Smitson:

„Boys, verliest den moed niet, wij hebben nog dynamietpatronen en daarmee zullen wij ons wel redden!"

Hij ging opnieuw naar het granietblok en bekeek daarna nauwkeurig den vloer.

Met een luiden kreet riep hij de agenten bij zich, de kapitein wees naar den grond en zei:

„Hier moet de uitgang zijn, want hier zijn de steenen door de voetstappen der menschen afgesleten.”

De van boven neervallende druppels werden steeds heeter en het plafond was reeds halverwege neergedaald.

Kapitein Smitson onderzocht nog eens met zijn lantaarn den vloer en zag nu, dat een der steenen klaarblijkelijk tot in- en uitgang had gediend.

Met behulp der brandweerlieden werden er in het granietblok kleine gaten geslagen en Smitson vulde ze met dynamietpatronen.

Nadat dit geschied was, gingen allen midden in de ruimte staan en de kapitein stak de lont, die naar de dynamietpatroon leidde, in brand.

Vol spanning volgden de oogen der manschappen de gloeiende lont.

Een geweldige ontploffing volgde.

Een hagel van steenen vloog tegen de muren en het plafond aan en verscheidene der agenten werden licht gewond.

Een wolk van stof belette hun bijna de ademhaling en liet het licht der electriche lantaarns slechts zwak doorschemeren.

Maar hetgeen kapitein Smitson gewenscht had, was bereikt en tevens was het gevaar geweken.

Er was nu wederom een opening in den muur gemaakt, waardoor zij konden wegkomen en een opening, welke niet meer gesloten kon worden, zoodat zij niet meer voor onzichtbare vijanden behoeften te vreezen.

Onmiddellijk zond de kapitein twee zijner manschappen terug om hulp te halen.

Daarna wendde hij zich tot de agenten. Hij toonde hun den nieuwen uitgang en zei:

„Boys, waar een gat is, is ook een weg. Volgt mij!”

Met zijn revolver in de hand ging hij de nieuwe gang in en kwam, na een korten afstand afgelegd te hebben, voor een kleine ruimte, waarin ladders van bamboe stonden om naar boven te kunnen klimmen.

Kapitein Smitson begreep dadelijk, dat hier de weg was naar de machine, die het plafond in beweging bracht.

Hij klom naar boven en zijn ondergeschikten volgden hem.

Nog voordat een der agenten boven gekomen was, knalden er zes schoten, waarop onmiddellijk een vreeselijk gehuil werd vernomen.

De kapitein riep nu:

„Vlug, kameraden — vlug! — hier zit een

gansche bende van die vervloekte gele misdadigers. Zij hebben de helsche machine van hun afgod op ons neer willen laten!”

Na eenige oogenblikken bevonden de agenten met hun chef zich in een kleine ruimte, waarin groote ijzeren raderen stonden, waarover heen kettingen liepen om het plafond in beweging te brengen.

Tusschen de raderen door stonden een aantal half naakte Chineezers en vestigden hun loerende oogen op de blanke indringers.

Door het plotseling verschijnen van kapitein Smitson voelden zij zich overrompeld en voordat zij vluchten konden, waren er zes van hen neergeschoten.

De Chineezers trachtten thans hun fakkels uit te dooven, om in het duister ongehinderd te ontkomen.

Maar zij hadden niet op de lantaarns der agenten gerekend en zoodra kapitein Smitson bemerkte, dat zij wilden vluchten, riep hij:

„Mannen, schiet ze neer!”

Een regen van kogels volgde op deze woorden.

De helft der aanwezige Chineezers viel zwaar gewond neer en de overigen vluchtten in wilde haast naar de hun bekende uitgangen.

Nu liepen de agenten naar de tusschen de machines liggende gewonden toe, om hen gevangen te nemen. Met messen en andere voorwerpen trachtten dezen zich nog te verdedigen.

Maar een vuistslag of een trap maakte hen weerloos. Weldra waren zij geboeid en werden naar een der gangen gebracht, om van daar naar boven vervoerd te worden.

Er waren negen gevangenen en tien dooden. Thans vond men ook een grooten, koperen ketel, waarin zich kokende olie bevond, welke de Chineezers met één kan daaruit geschept en door de openingen der oogen gegoten hadden.

Kapitein Smitson ging nu weer naar beneden en nadat hij de gang nog verder had doorgelopen, stond hij weldra in een kleine ruimte, waaruit naar verschillende richtingen vijf nieuwe gangen liepen.

Nu stond hij voor het moeilijke raadsel, in welke van deze gangen hij verder moest gaan.

Hij dacht eenige oogenblikken na en besloot, zijn lieden niet van elkaar te scheiden, maar met de geheele afdeeling zijn onderzoek te vervolgen.

Zonder verdere hindernissen kwamen zij vooruit, totdat plotseling een donkere, vochtige kelder voor hen lag.

In den kelder bevond zich een bamboelader, die naar een houten valluik voerde.

Kapitein Smitson beproefde tevergeefs dit te openen. Slechts aan de vereenigde krachten der agenten gelukte het, om met bijlen en breekijzers het luik te openen.

Allen gingen er door.

Nu stonden zij in een tweeden kelder, waarin zich meerdere deuren bevonden, die naar verschillende richtingen gingen.

Kapitein Smitson zag, dat geen dezer deuren gesloten was. Hij opende ze. Drie der deuren voerden weer naar onderaardsche gangen, terwijl achter de vierde een houten trap stond. Op deze trap kon hij duidelijk de voetsporen der Chineezen zien.

Smitson en zijn manschappen volgden deze sporen.

Een stinkende vetlucht kwam hen op de trap tegemoet. Toen zij de trap tot op de helft bestegen hadden, hoorden zij een gezang.

Verder gaande kwamen zij op een houten vloer, waar verscheidene deuren te zien waren.

Door de reten van één deur drong een flauw licht en zonder aarzelen, opende kapitein Smitson deze.

Schreeuwend sprongen plotseling een aantal Chineesche vrouwen en mannen op van den vochtigen bodem, die met bamboematten belegd was.

Een tinnen beker en dobbelsteenen toonden den indringers, waarmede de Chineezen zich bezig hielden.

Een dikke tabakswalm vulde het vertrek en op een petroleumstel werd door een oude vrouw visch gebakken, waarvan de Chineezen groote liefhebbers schenen te zijn.

De lucht er van was zóó prikkelend en onaangenaam, dat de agenten er hoestbuien van kregen.

Kapitein Smitson riep tot hen:

„Toont mij uw passen!”

Elke Chinees, die zich in Amerika op-

houdt, ontvangt bij zijn aankomst een pas, dien hij steeds bij zich moet dragen. Zonder aarzelen haalden de geelhuiden de verlangde passen uit hun kleeren te voorschijn en toonden ze den kapitein.

Kapitein Smitson vroeg:

„Waar woont gij en welk huis is dit?”

De toegesprokene antwoordde:

„In de Hillstreet. Ons opperhoofd woont op de derde verdieping.

„Hij heet míster Su-*Hang-Lin*”.

„Zoo, zoo”, antwoordde kapitein Smitson. „Dit huis behoort dus tot de Hillstreet?”

Hij zag, dat de Chineezen hem verwonderd aankeken. Zij wisten niet, dat kapitein Smitson uit de onderaardsche stad kwam en dachten, dat hij van de straat gekomen was.

„Yes, captain”, zeiden zij en voegden in slecht Engelsch er aan toe:

„Zijn arme Chinees. Geen geld — no money! — zeer arm. Moeten nu in kelder wonen. Huiseigenaar rijk landbouwer. Maar geen hart voor armen Chinees.”

Nog eens keek kapitein Smitson nauwkeurig door den kelder heen en verliet daarna het vieze vertrek.

Hij zag wel, dat het spoor, hetwelk hij gevolgd had, hem niet tot zijn doel zou brengen. Daarom ging hij met zijn manschappen naar boven, zonder zich verder te bekommeren om de talrijke woningen onder den grond.

Hij begreep ook wel, dat het vergeefs zou zijn, daar verder te zoeken.

Hij moest meer dan achttien étages met zijn manschappen beklimmen, voordat zij eindelijk in de Hillstreet kwamen en nu, terwijl zij op straat stonden, zagen zij tot hun verwondering, dat zij boven gekomen waren door een huis, dat onmiddellijk stond naast het huis, waardoor zij dien middag naar de onderaardsche stad waren afgedaald.

Dat was een doolhof, waar men niet uit wijs kon worden.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles aan het werk.

Raffles was na eenige dagen, zooals de dokter voorspeld had, van den val geheel hersteld. Met gespannen aandacht had hij de courantenberichten gevolgd en zich met Charly Brand verscheiden keeren onderhouden over de raadselachtige onderaardsche stad.

„Deze geschiedenis, beste Charly,” zei hij, „interesseert mij zoodanig, dat ik mij verplicht gevoel, mij er mede te bemoeien.

„Goddam! die deugnieten schijnen erg slim te zijn; maar ik wil toch eens zien of datgene, wat de politie niet gedaan kon krijgen, door mij gedaan kan worden, namelijk de geroofde meisjes bevrijden.” —

Dienzelfden middag verliet hij met zijn vriend het Cliffhous-hotel en kocht verschillende voorwerpen in.

Alles wat hij kocht diende om zich te kunnen verkleeden.

Zooals de trouwe lezers dezer verhalen weten, bezat Raffles in hooge mate de begaafdheid om zich te kunnen vermommen. De verschillende ingrediënten welke hij daarvoor noodig had, waren in zijn koffers gepakt, zooals verschillende kleurwatertjes, waarmede hij niet alleen zijn huid kon kleuren en veranderen, maar ook zijn oogen indruppelen, waardoor deze van kleur veranderden.

Ook had hij eenige vellen vleeschkleurig caoutchouc bij zich, waarop menschelijk haar geïnplanteerd was. Daaronder bevond zich echter geen stuk, dat zulk lang haar had, dat hij daaruit een vlecht kon maken en dit was toch noodig daar Raffles van plan was zich als een Chinees te vermommen. Ook had hij geen Chineesche kleeren bij zich.

Dit alles had hij nu ingekocht.

Een geheelen ochtend was hij er mede bezig, om een echten Chineezen-staart, dien hij in de Chineesche wijk had gekocht, zoodanig op een velletje vleeschkleurig caoutchouc te bevestigen, dat niemand aan een valschen staart zou denken.

Toen hij daarmede gereed was, maakte hij zijn huid, door haar met eenige druppels uit

een klein geel fleschje te besmeren, safraangeel, waarna hij door een handige kunstbewerking zijn oogspeten verlengde en tevens vernauwde, aldus den oogstand der Zonen van het Hemelsche Rijk nabootsend.

Toen hij daarna Chineesche kleeren had aangetrokken was hij van dat eigenaardige gele ras niet meer te onderscheiden.

Brand was daarover vol bewondering, maar het beviel hem toch maar half, dat zijn vriend opnieuw zijn leven ging wagen, vooral daar Raffles besloten had alleen te gaan en zijn secretaris dit keer niet mede te nemen.

Dit gebeurde slechts hoogst zelden en thans gebeurde dit, niet zoozeer omdat hij de hulp van Brand niet waardeerde, maar om de eenvoudige reden, dat hij zich niet ontveinsde, dat zijn zending met levensgevaar zou gepaard gaan en hij zijn jongen vriend daaraan niet wilde bloot stellen.

Hij wachtte zich echter wel dit te zeggen en gaf voor, dat het plan dat hij gemaakt had, niet toeliet, dat zij met hun tweeën waren.

Brand die zijn vriend goed kende, drong dan ook niet verder aan en liet Raffles alleen beloven, dat hij zijn leven zoo weinig mogelijk in de waagschaal zou stellen.

Raffles beloofde dit.

Reeds twee uur later verliet hij, in de klederdracht van een eenvoudigen Chineeschen arbeider het hotel en begaf zich naar het huis van den Chineeschen theehandelaar Shu-Wan.

Hij kende diens adres reeds van uit Londen. Hij had hem vroeger in een groot proces wegens het smokkelen van thee leeren kennen bij welk proces de broeder van den Chinees was aangeklaagd wegens het verduisteren op groote schaal van inkomende rechten.

Shu-Wan, die veel van zijn broeder hield, was destijds verscheidene malen bij Raffles geweest en had hem toen verzocht om den gearresteerde uit de gevangenis te bevrijden.

Raffles had het van de hand gewezen, ofschoon de Chinees hem een half millioen dollar beloofd had, als hij hem hielp.

Raffles dacht daaraan, toen hij den theehandelaar, die nu te San Francisco woonde, opzocht.

Door hem hoopte Raffles de geheimen der onderaardsche stad te leeren kennen en de gevangenen te bevrijden, vooral omdat Shu-Wan een der aanzienlijkste en machtigste Chineezers was.

De kleeren, die Raffles aangetrokken had, waren zóó uitstekend, dat hij op weg naar den theehandelaar verscheidene keeren gevaar liep, door agenten aangehouden en gearresteerd te worden.

Ook de blanken, die hem ontmoetten, namen soms een dreigende houding tegen hem aan.

Toen hij in den winkel van Shu-Wan kwam, stond deze op en snauwde hem op driftigen toon toe:

„Wat wil jij, vervloekte koelie, hier? Wil jij misschien iets stelen? Maak dat je uit den winkel komt!”

„Spaar die woorden, Shu-Wan”, antwoordde Raffles en nam zijn staartpruik en de ronde zijden muts af.

De Chinees keek hem verschrikt aan, terwijl Raffles vroeg:

„Ken je mij?”

Toen sloeg de theehandelaar zijn handen ineen en riep:

„Ach, ach, wat een eer — vergeef mij, groote meester — vergeef, uw lordschap, de harde woorden van uw dienstknecht, die niet waard is, het stof van uw voeten te kussen.

„De oogen van uw dienstknecht waren met blindheid geslagen!”

Hij maakte eenige buigingen en bood Raffles, die de pruik weer over zijn hoofd getrokken had, een stoel aan.

„Ik heb iets belangrijks met u te bespreken, Shu-Wan. Zijt gij alleen?” vroeg Raffles.

De Chinees, die goed Engelsch sprak, legde zijn rechterwijsvinger op den mond, als een bewijs, dat hij zwijgen kon en zei:

„Wees zoo goed, mij naar mijn woning te volgen”.

Hij sloot den winkel en ging met zijn gast langs een trap naar zijn woning op de eerste étage.

Met verwondering zag Raffles de prachtige ebbenhouten meubelen, de kostbare zijden tapijten, antieke ivoren en andere kostbare voorwerpen, die in de kamers stonden.

De Chinees moest zeer rijk zijn.

Shu-Wan zag aan de blikken van Raffles

duidelijk, dat hij de kunstvoorwerpen bewonderde en zei:

„Dit alles — en mijn geheele vermogen wil ik dengene geven, die mij mijn broeder terugbezorgt”.

Er speelde een lachje om den mond van lord Lister.

„Uw geld en uw kostbaarheden baten mij niet, Shu-Wan,” zei hij. „Want ik zou niet weten, wat ik er mee beginnen moest, omdat ik zelf geroeg bezit. Ik heb u dat reeds voor twee jaar te Londen gezegd.

„Maar gijzelf kunt thans uw broeder bevrijden, of mij er toe brengen, dat ik het doe, wanneer gij mij met een andere zaak behulpzaam wilt zijn en mij uw raad en steun verleen wilt.

„Gij weet, dat uw broeder van de twaalf jaar gevangenisstraf eerst twee jaar achter den rug heeft. Het ligt aan u alleen, om hem de overige tien jaar te doen kwijtschelden.”

„Spreek, groote meester, spreek!” antwoordde de Chinees. „Ik zou er mijn harte-bloed voor willen geven, als mijn broeder in vrijheid gesteld werd.”

Raffles ging zitten en stak een sigaret op; de Chinees keek hem in gespannen verwachting aan.

Nadat de lord eenige oogenblikken gerookt had, zei hij:

„Ik was reeds voor eenige dagen van plan, u op te zoeken, maar werd op mijn weg door een avontuur opgehouden.

„Ik ben nu gekomen om door u, of door uw bemiddeling, een eigenaardig soort parfum te verkrijgen. Een parfum, dat ik bij mijn verblijf in China van uw prins-regent ten geschenke kreeg.

„Namelijk het zoogenaamde zwarte parfum!”

„Het zwarte parfum?” herhaalde Shu-Wan. „Het toeval is mij gunstig. Ik heb voor de tempelfeesten, om onzen god Boeddha met een heerlijken reuk te omhullen, een klein fleschje met zulk vocht uit China ontvangen. Ik hoop, dat mijn broeder daardoor zijn vrijheid terugkrijgt. Hier is het!”

Hij ging naar een ebbenhouten kast, opende de deur en nam uit een kistje een klein mahoniehouten etui, dat hij voor Raffles opendeed.

Daarin lag op blauw zijde een kristallen fleschje, waarin een klein buisje stak, dat met een zwarte vloeistof gevuld was.

Dat was het geheimzinnige zwarte parfum.

Het fleschje bevatte hoogstens twintig druppels van deze kostbare vloeistof.

Lord Lister maakte het étui weer dicht en stak het in zijn vestzak.

„Wanneer kan ik mijn broeder nu verwachten?” vroeg de Chinees.

„Geduld, geduld”, zei Raffles.

„De prijs, dien ik van u verlang, is nu nog niet geheel betaald; dit is nauwelijks de helft”.

„Wat verlangt gij dan nog meer?” vroeg Shu-Wan.

De beroemde „Groote Onbekende” keek den Chinees scherp aan.

„Shu-Wan, gij hebt het zeker reeds gehoord, dat drie ongelukkige meisjes door uw landgenooten geroofd zijn!” ging hij voort.

De Chinees schrikte.

„Groote, blanke mandarijn”, begon hij met bevende stem, „als gij verlangt, dat ik u behulpzaam zal zijn om de gevangenen te bevrijden, dan kan ik daaraan niet voldoen. Ik weet, dat de gevangenen in de macht van de priesters van Boeddha gekomen zijn, om bij de feestelijkheden in den tempel geofferd te worden.

„Geen blanke mag in den tempel van Boeddha komen. Hij zou onmiddellijk gedood worden. Alleen op het tempelfeest, dat morgen plaats heeft, mogen wij Chineezen het voorportaal van den tempel betreden, om daar te bidden en te offeren.

„Alleen de priesters worden bij Boeddha toegelaten; zij zorgen voor de geheime offers.”

Het scheen, dat Raffles dit antwoord verwacht had, want hij schudde het hoofd, stelde den Chinees gerust en zei:

„Wees niet bang Shu Wan, ik zal niets van u vragen, dat gij niet doen kunt en het bevrijden van de blanke offers kunt gij gerust aan mij overlaten. Ik moet echter weten waarheen ik moet gaan. Ik ontveins mij niet, dat ik alleen in de onderaardsche stad zou verdwalen en nimmer op de plek komen, waar de gevangenen zich bevinden.

„Daarom ben ik tot u gekomen Shu Wan, gij moet mij den weg in de onderaardsche stad wijzen.

„Maar weet ge den weg naar den tempel, Shu-Wan?” vroeg Raffles.

„Ja, dien weg ken ik,” erkende de Chinees. „Ik moest reeds vele malen vaatwerk en heiligdommen naar de priesters brengen. Zij verwachten mij ook hedenavond met het fleschje met zwarte parfum.”

Na deze woorden gesproken te hebben viel de Chinees plotseling op zijn knieën en zei:

„Mylord, mylord, ik wil gaarne mijn hartebloed geven voor de vrijheid van mijn broeder en ik weet, dat gij de eenige zijt, die hem uit de Engelsche gevangenschap bevrijden kan!

„Daarom smeed ik u om niet naar den tempel van Boeddha te gaan, want ook als ik met u meega, dan — keert geen van ons beide levend terug.

„Nooit — nooit! — heer, gij weet niet wat ik weet. Gij zoudt uw menselijke krachten daar moeten meten met helsche kunsten. Gij zijt de verstandigste van alle menschen, maar tegen Boeddha vermoegt gij niets!”

Op het gezicht van Raffles kwam een vroolijk lachje. Hij knipte de asch van zijn sigaret en zei:

„Wees niet bezorgd, Shu-Wan. Ik geloof niet aan bovennatuurlijke dingen en datgeen, wat menschen tegenover menschen kunnen doen, vrees ik niet. Ik zal u bewijzen, dat uw vrees geen recht van bestaan heeft. Ook met de priesters van Boeddha zal ik het wel klaar spelen.”

De Chinees, die geknield lag, stond op. De moed, waarmede zijn gast had gesproken, bezieldde ook hem.

„Mijn leven behoort aan den grooten Mandarijn, die mijn broeder bevrijden wil!” zei hij. „Ik ben bereid, u te begeleiden en naar den tempel te brengen.

„Kom bij mij als de zon ondergaat!”

Toen Raffles in het hotel terugkeerde, toonde hij Charly Brand het fleschje met het kostbare parfum en zei:

„Ik heb het zonder moeite gekregen. Maar zoo gaat het dikwijls in de wereld. Men stelt zich somtijds voor, dat iets zeer moeilijk te verkrijgen is en dan gaat het zonder slag of stoot.

„Andere zaken daarentegen denkt men reeds in zijn bezit te hebben, maar zij — blijken onbereikbaar!”

Daarna opende hij zijn koffer en nam daaruit een kleine stalen flesch, die hij in den zak stak.

„Wat is dat een eigenaardige flesch, die je daar uit den koffer haalt”, vroeg Brand.

„Daar is iets in, wat machtiger is dan al de tooverwerken van de priesters van Boeddha. Iets, dat de scheikundigen eerst voor korten tijd gevonden hebben. Namelijk vloeibare lucht.

„Ik geloof, dat ik met dit toovermiddel de gansche gele bende, benevens haar Boeddha, naar den duivel kan sturen.”

„Je spreekt geheimzinnig, Edward; wat ben je voornemens te doen?” vroeg Brand.

„Ik hoop, dat ik een van de mooiste avonturen van mijn leven zal hebben. Ik wil den strijd tegen Boeddha beginnen, om de ongelukkige gevangen meisjes te bevrijden,” klonk het antwoord van Raffles.

Zijn vriend beproefde wederom tevergeefs hem over te halen en van zijn voornemen af te brengen.

Tegen zonsondergang ging Raffles onder begeleiding van zijn vriend naar den winkel van Shu-Wan.

De zoon van het Hemelsche Rijk verwachtte hem reeds en grendelde na zijn komst de deur, opdat niemand van den straatkant meer kon binnenkomen.

Daarna opende de Chinees een groote oude kast en nam daaruit eenige kostbare, met goud gestikte blauwe zijden kleeven en twee metalen pantserhemden.

Deze waren zoo fijn als een zijden vlechtwerk. Een daarvan overhandigde hij aan Raffles en zei:

„Groote blanke Mandarijn, laat ons deze pantsers aantrekken, dan kan geen slag of steek ons deren.

„Het zijn kunstwerken, het voormalige eigendom van de oude Taifu Keizers. Ze werden voor duizend jaar gedragen en maakten de Keizers onkwetsbaar.

„Ze zijn kostbaarder dan het zwarte parfum, dat ik u geschonken heb.”

Met belangstelling bekeek lord Lister het pantserhemd.

Het was niet zwaarder dan een gewoon jacoet. Shu-Wan had intusschen zijn bovenkleed uitgetrokken en het metalen hemd over zijn vest aangedaan.

Daarna nam hij uit een wapenstandaard een vlijmscherp zwaard, gaf het aan zijn gast en zei:

„Neem nu een van onze beste zwaarden en probeer, of gij met al uw kracht in staat zijt, daarmee het pantserhemd te doorboren.”

Raffles beproefde het en moest erkennen, dat het onmogelijk was, door het pantser heen te dringen.

Ook hij trok nu het pantserhemd aan, daar hij begreep, dat het bij een overval van dienst kon zijn.

Daarna gaf Shu-Wan hem een zijden bovenkleed.

„Trek dit feestgewaad aan, groote Mandarijn, want slechts in zulk een kleed kunnen wij in de voorhal van den tempel komen en neem deze bronzen schalen mee als een geschenk voor Boeddha —

„Gij zijt goed gewapend”, ging hij voort, terwijl hij naar de twee pistolen keek, die Raffles in den zak van het zijden gewaad stak.

„Het is beter gewapend te zijn dan weerloos, Shu-Wan,” zei Raffles.

Terzelfdertijd nam lord Lister uit zijn overjas de stalen flesch met vloeibare lucht en stak die eveneens in den zak van zijn zijden kleed.

Shu-Wan, die een ivoren kistje met kostbare reukwerken voor de priesters medenam, opende nu een deur in den winkel, die naar den kelder voerde en stak een lantaarn aan.

Daarna daalde hij in het duister af, gevolgd door Raffles.

Langzaam gingen zij door de gang, die naar de onderaardsche stad leidde.

Zij gingen kruisten hun weg. Zij moesten dikwijls langs ladders van bamboe naar hooger liggende gangen klimmen en nu werd het Raffles duidelijk, dat het voor den oningewijde onmogelijk was, om den rechten weg in dit doolhof te vinden.

Raffles bemerkte tevens, dat Shu-Wan zich dikwijls bukde en met zijn lantaarn den grond verlichtte, alsof hij iets zocht.

Raffles vroeg met belangstelling waarom hij dit deed. Daarop wees de Chinees naar een kort woord, dat in de Chineesche taal op een steen stond geschreven en zei:

„Groote Mandarijn! dit woord wijst mij den weg. Zonder deze wegwijzers zou ook ik verdwalen en zouden wij niet de plaats kunnen vinden, waarheen wij ons begeven willen.

„Overal in onze onderaardsche stad hebben wij deze geheime teekens. Gij zijt de eerste blanke, die de geheime wegen van onze onderaardsche stad ziet, maar ge zoudt onze taal moeten verstaan, om het geheim te begripen.

„Wij moeten ons haasten. Wij komen nu spoedig in de stad van den eeuwigen nacht.”

Lord Lister bukde zich en wees den Chinees een ander teeken.

„Wat beteekent deze haak met die twee streepjes, wat is dat voor een woord?” vroeg hij.

„Dit woord wil zeggen „Hillstreet“ en als ge met het gezicht naar dat woord staat, dan is dat de richting, waar Hillstreet ligt,” luidde het antwoord.

„Zeer goed”, dacht de Groote Onbekende. „Zeer geraffineerd!”

Hij bekeek het geheime woord en prentte zich dat in het geheugen.

Het was alsof een inwendige stem hem zei, dit alles goed te moeten onthouden, omdat dit teeken misschien van veel belang voor hem zou kunnen worden.

Zwijgend gingen de beide mannen voort. Hier en daar snelden Chineezers, met brandende lantaarns, in feestgewaad hen voorbij. Zij slopen onhoorbaar voort.

Plotseling werd de voor hen liggende gang verlicht.

Shu-Wan wees naar het schijnsel van het licht en zei:

„Wij komen nu weldra in de stad van den eeuwigdurende nacht.

„Wij moeten daar een gids nemen, die ons naar den tempel van Boeddha brengt. Niemand, behalve de priesters, kent de wegen naar den tempel en geen mensch anders dan zij kunnen de gevaren afwenden, die de oningewijden bedreigen.”

Zij kwamen aan het einde der gang en betraden een lange Chineesche straat, die slechts door een menigte lantaarns verlicht was.

Hier heerschte een groote drukte.

Talrijke kooplieden boden hun waren te koop aan en het geheele bedrijf onderscheidde zich door niets van dat der bovenwereld.

Ongehinderd liepen Raffles en Shu-Wan de straat door, totdat zij na een uur het einde bereikt hadden.

Hier werd de onderaardsche reuzenkloof smaller en een klein huis stond aan het einde. Daarin was een Chineesch theehuis gevestigd.

Shu-Wan ging er met Raffles heen en zij namen aan een klein bamboe-tafeltje plaats. Er werd hun dadelijk thee gepresenteerd en Shu-Wan zei tot den bediende:

„Zorg er voor, dat ik een gids krijg, die ons naar den tempel brengt!”

Raffles boog zich voorover en legde zijn rechterhand tegen het voorhoofd om niet door de talrijke zonen van het Hemelsche Rijk als een Europeaan herkend te worden.

Weldra voegde zich een oude Chinees bij hen, met het doel om hen als gids te dienen.

Shu-Wan betaalde hem het loon vooruit en daarna begaven zij zich op weg.

De Engelschman brandde van nieuwsgierigheid.

Wat zou hij nu te zien krijgen?

Welke avonturen zou hij nu beleven?!

ZESDE HOOFDSTUK.

Het tempelfeest van Boeddha.

Van het theehuis ging het door de gemetselde gang, die met allerlei geheimzinnige Chineesche schriftteekens bedekt was.

Op zeer korte afstanden vond men weer nieuwe gangen.

Het ontging Raffles niet, dat de gids, alleen om hen op een dwaalspoor te brengen, met hen door deze gangen ging, want allen kwamen weer uit op de plaats van bestemming, waar de tempel stond.

Plotseling hoorde hij een onderaardsch geluid en nadat zij weer om den hoek van een gang gekomen waren, stonden zij in een kloof van tien meter breedte en volgens de schatting van Raffles van twintig meter hoogte.

In het midden dezer kloof was een waterval van vier meter breedte, die bruisend in de diepte neerstortte.

In de nabijheid van dezen waterval hing een kleine gong, waarbij een knuppel lag; de gids sloeg verscheiden malen op de gong.

Het geluid daarvan klonk als het onderdrukte gebrul van een leeuw en plotseling — Raffles keek verwonderd op — werd het naar beneden stroomende water steeds minder, tot dat het eindelijk nog als een kleine straal liep; en toen ook dit ophield, zag men in een achter den waterval verborgen muur een bronzen deur, of beter gezegd, een met bronzen platen beslagen valbrug.

Zij gingen thans door de deur, die achter de valbrug was en Shu-Wan zei nu tot Raffles:

„Thans zijn wij in de macht der priesters van Boeddha!”

De deur werd achter hen gesloten en lord Lister kon duidelijk het ruischen van den waterval hooren.

Thans was hij afgesloten van alle menscheijke hulp en alleen de heldenmoed van John Raffles, den beroemden „Grooten Onbekende”, was in staat om niet aan terugkeeren te denken.

Achter de deur werd de ruimte grooter en kwam men in een soort van hal.

En in deze hal, die eveneens door gekleur-

de lantaarns verlicht was, stonden spookachtige gestalten; dit waren gewapende Chineesche soldaten in hun fantastische, schrikverwekkende pantserkleeren.

Ieder binnenkomende werd aan een streng onderzoek onderworpen.

„Ik ken u!” zei de bevelhebber van de wacht. „Gij zijt Shu-Wan, de theehandelaar. Maar wie is daar bij u? — Hij ziet er uit als een der blanke duivels.”

Shu-Wan verbleekte en zweeg eenige seconden, daarna echter zei hij:

„Dat is mijn neef, groote Mandarijn van den machtigen Boeddha — hij is een bastaard, de zoon van mijn broeder en van een blanke vrouw.”

Deze woorden stelden den bevelhebber gerust en hij antwoordde:

„Ge kunt binnengaan!”

Thans gingen zij zonder gids verder.

Toen zij van de wacht verwijderd waren, fluisterde Shu-Wan:

„Wij zijn aan een groot gevaar ontkomen, maar een grooter wacht ons nog. Gelukt het ons om ook daaraan te ontkomen, dan zijn wij voorloopig gered.”

„Welk gevaar is dat?” vroeg Raffles, „kent gij het?”

„Ik ken het, groote blanke Mandarijn, maar ik wil u het liever niet mededeelen, want anders zoudt ge den moed kunnen verliezen. Zoodra wij de deur geopend hebben, die zich aan het einde der gang bevindt, staan wij er voor.”

Nauwelijks hadden zij deze deur geopend of Raffles zag dat zij voor een kooi stonden, waarin zich een deur bevond.

Daarachter lag een buitengewoon sterke koningstijger. Met fonkelende oogen keek het dier eenige oogenblikken de mannen aan, richtte zich op en stiet een huilend gebrul uit.

„Ik geloof niet, dat wij hier door kunnen komen, blanke Mandarijn,” zei Shu-Wan met bevende stem.

„De tijger wordt alleen met het vleesch van

blanken gevoed en grijpt ons Chineezen niet aan. Hij kent ons aan den reuk; zie maar eens, hoe dreigend hij zich opricht, omdat hij in u een blanke ruikt."

"Moeten wij de kooi door, Shu-Wan?" vroeg Raffles bedaard.

De theehandelaar gaf een bevestigend antwoord.

"Wij moeten de deur van zijn kooi openen en langs den tijger naar de deur aan de overzijde gaan; een andere weg dan deze is er niet.

"Laat ons teruggaan, heer. Het beest verscheurt u."

Het gezicht van Raffles werd ernstig. Vast besloten, de oogleden tezamen getrokken, overlegde hij eenige oogenblikken.

Daarna tastte hij in zijn zak, haalde er een zwart lederen étui uit, waarin allerlei dingen, die hij dikwijls gebruikte, geborgen waren.

Een klein glazen fleschje met een sterk verdoovend vocht en een glazen spuit haalde hij uit het étui te voorschijn, en terwijl hij langzaam en voorzichtig de glazen spuit vulde, volgde de tijger ieder zijner bewegingen.

Daarna ging hij dicht bij de tralies staan, en in hetzelfde oogenblik drong het vreeselijke beest met geopenden muil eveneens tegen de tralies, alsof het den indringer wilde aanvalen.

Zonder te aarzelen richtte Raffles nu de glazen spuit als een revolver tegen den tijger, en binnen eenige seconden was de spuit leeg; lord Lister had het vocht in den geopenden muil van het gevaarlijke beest gespoten.

Van schrik begon het dier te proesten, wischte met een der voorpooten de vloeistof af en begon ze daarna van den poot af te likken, waarschijnlijk omdat het zoet smaakte.

Zonder op den bevenden Shu-Wan te letten, keek Raffles onophoudelijk naar het beest.

De uitwerking begon reeds. De tijger keek niet meer dreigend, begon de oogen te sluiten en ging liggen.

Na eenige oogenblikken strekte hij de pooten uit, sloot de oogen en lette niet meer op Raffles.

"Maak nu de deur maar open," gelastte de geniale lord den Chinees, en bevend gehoorzaamde deze.

En toen ze beiden in de kooi traden, was de tijger geheel bewusteloos.

Kalm liepen zij de kooi door en kwamen door een andere deur weer in een gang, die na vele buigingen naar een ruimte voerde, waar-

van de wanden op een griezelige wijze versierd waren.

In deze wanden waren openingen, waarin de eene menschelijke schedel naast den anderen lag.

Raffles keek ontsteld naar deze gruwelijke versieringen.

Hij zag dat iedere schedel midden op het voorhoofd een spleet vertoonde, door een slag met een bijl veroorzaakt.

Shu-Wan gaf hem, nog vóórdat hij vroeg, de verklaring:

"Dat zijn de tropheeën van Boeddha, de offers bij de tempelfeesten!"

Lord Lister huiverde. Van wie zouden zij zijn? Hoevelen van de sedert jaren te San Francisco gezochte vermisten, waarvan nooit meer eenig spoor ontdekt werd, bevonden zich hier onder de slachtoffers, die met een bijl gedood waren, zooals een os door den slager.

Shu-Wan drong er op aan om verder te gaan. Het bloed van Raffles kookte van haat tegen de fanatieke misdadigers, die ter eere van hun god Boeddha, deze gruwelijke moorden bedreven hadden.

Thans kwamen zij in een zaal, die met prachtige gouden lampen versierd was, en waar kostbare tapijten op den vloer lagen. Op het einde daarvan stonden eenige dozijnen bronzen standaards voor reukwerk.

Daaruit kronkelden wolken van wierook en een aantal Chineezen lagen in hun feestgewaad daarvoor en baden.

De gebeden waren op rood papier geschreven; deze werden in de met reukwerk gevulde schalen geworpen en daarin verbrand.

Shu-Wan ging met Raffles naar een dezer zoogenaamde altaren en beiden begonnen gebeden te verbranden.

De theehandelaar zei nu met gedempte stem: "Dit is de voorhal van den Boeddhatempel. Verder mogen wij niet. Kijk daar, op den achtergrond, ziet ge het voorhangsel van zware zijde; het bedekt de beeltenis van Boeddha en zijn offeraltaar. Dat is het allerheiligste. Daar bevinden zich op dit oogenblik ook de slachtoffers voor den feestdag van morgen. Binnen korten tijd, tegen middernacht, zullen de priesters met de offers beginnen."

Raffles keek op zijn polshorloge. Het was kort vóór middernacht.

Het duurde dan ook niet lang of aan de rechterzijde werd een deur geopend, waaruit eenige tempeldienaren kwamen, die het scharlaken voorhangsel ter zijde schoven.

Thans kon lord Lister het vergulde beeld van Boeddha zien.

Het was een reuzenlichaam van eenige meters hoog, uit brons gegoten, met een loggen, vetten buik. Het had de beenen over elkaar geslagen en de eene hand rustte op de knie.

Het beeld moest wel zeer oud zijn, want het brons scheen hier en daar door het verguldsel heen.

Opeens drong er een toon door tot Raffles' ooren, die hem als het ware electriseerde.

Hij hoorde een koraalgezang van vrouwenstemmen; dat van achter het afgodsbeeld klonk.

Dat waren niet de stemmen van Chineesche priesters, dat waren troostklanken van de gevangenen, van de ongelukkige slachtoffers, die van den hemel kracht en moed afsmeekten, daar, waar alle menschelijke hulp naar het scheen afwezig bleef.

Het was alsof de klank van het koraal, dat door de ongelukkigen gezongen werd, Raffles met heldenmoed bezielde.

Tot verbazing en ontzetting van Shu-Wan sprong hij plotseling op, wierp zijn zijden gewaad, staartpruik en muts af en snelde naar het afgodsbeeld.

Verstijfd van schrik keken de tempeldienaren naar den vreemdeling, die hen op zijde stiet.

Daar Raffles een lang geel zijden gewaad droeg, zagen zij hem waarschijnlijk voor een hooger wezen aan, want als in aanbidding vielen zij op hun knieën en durfden hunne oogen niet opslaan.

Dat was iets, dat Raffles prachtig te pas kwam. Hij zag, dat achter het Boeddha-beeld een groep priesters stond, die juist een geboeid jong meisje op een offertafel wilden slepen, om het te dooden.

Bliksemsnel, zonder zich den tijd om te overleggen te gunnen, trad Raffles handelend op.

Het was voor hem het werk van een oogenblik om de priesters op zijde te stooten en met zijn mes de banden van het ongelukkige meisje door te snijden.

Daarna ging hij, terwijl hij het geredde meisje bij den arm hield, naar de achter een voorhangsel liggende andere offers en zag daar niet alleen twee jonge meisjes die gebonden waren, maar ook vijf blanke mannen.

Dit waren de verloren vijf agenten van kapitein Smitson, die reeds als dood opgegeven waren.

Ook hier gelukte het Raffles zoo snel moge-

lijk de riemen, waarmede de offers vastgebonden waren, door te snijden.

Dit alles geschiedde zóó snel, dat de priesters en tempeldienaren niet konden ingrijpen vóór het reeds te laat was. Raffles, die er voor gezorgd had de noodige wapens mede te nemen, drukte de mannen messen en revolvers in de hand, terwijl hij ook de meisjes kleine revolvers gaf, die zij echter bijna niet durfden aanraken.

Het was intusschen hoog tijd, dat Raffles had ingegrepen. Nog slechts enkele minuten en hij zou slechts getuige geweest zijn van een onmenschelijk bloedbad.

Maar zij waren nog niet gered, want nauwelijks zagen de priesters en tempeldienaren, dat de slachtoffers door den gelen mandarijn waren bevrijd of zij begrepen, dat hier verraad in het spel was.

Een gongslag, het gebrul van een beest en wilde kreten klonken door den tempel; messen, zwaarden en allerlei andere voorwerpen werden opgenomen door de bedreigde personen om ze tegen den bedrijver van dit onheil te gebruiken.

Een menigte van meer dan vijftig personen drong tegen Raffles en de bevrijde slachtoffers op.

Toen haalde Raffles echter de kleine stalen flesch met vloeibare lucht te voorschijn.

Deze was zoodanig ingericht, dat door het drukken op een knop het vocht druppelsgewijze er met groote kracht uit spoot, en wee dengene, wien zulk een druppel trof!

Zij had dezelfde uitwerking als het vreeselijke dynamiet.

De gevangenen begrepen nog niet welk tafereel er voor hun oogen werd afgespeeld.

Door de lange verschrikkingen, die zij hadden doorstaan, waren zij nog half bewusteloos. Terwijl zij langzaam tot bezinning kwamen, voerde lord Lister alleen, met het wapen in de hand, den strijd tegen de priesters van Boeddha.

Met kalm overleg, alsof hij niet tegenover een wilde horde stond, gebruikte hij zijn wapen en druppel voor druppel vloog het vocht zijn fanatieke aanvallers in het gelaat.

Vreeselijke kreten werden thans gehoord. Zoodra de druppels ontploften, vluchtten de Chineezzen naar allen kant heen.

Dit alles was het werk van eenige oogenblikken. Thans wendde Raffles zich tot de agenten, wees hun op de revolvers en andere wapens, die zij in de hand hielden en zei:

„Volgt mij nu, wij moeten trachten een uitweg te vinden!”

Lord Lister keek rond en zag dat in een der muren een deur was.

„Neemt de meisjes in uw midden”, riep hij, „en dan vooruit!”

Hij had niet veel tijd om zich met de geredden te onderhouden en dezen waren nog te zeer onder den indruk van het gebeurde, dan dat zij in staat waren te kunnen vragen, wie hun redder was.

De kleine troep ging nu de gang door.

Raffles verlichtte den weg met een electrische lantaarn.

Zij waren reeds een eind op weg, toen zij achter zich het woedende geschreeuw van hun vervolgers hoorden.

Zij waren juist op een gevaarlijk punt gekomen, want wel achttien verschillende gangen liepen hier naar alle richtingen heen.

Raffles verlichtte den vloer en bemerkte weldra het hem bekende schriftelijke teeken voor Hillstreet.

Nauwelijks waren zij eenige meters verder, of zij hoorden het geschreeuw van hun vervolgers opnieuw.

Deze schenen echter niet te weten in welke gang de vluchtelingen zich bevonden.

Dezen kregen daardoor een voorsprong. Telken keere keek Raffles weer naar de schriftelijke teekens, die hem de richting aanwezen, welke hij moest inslaan.

En wat niemand anders gelukt zou zijn, gelukte hem!

Toen zij plotseling een deur openden, kwamen zij in een opiumkit, waarin wel een dozijn Chineezers op matten lagen te slapen.

De lord was in een ommezien naar binnen gegaan en pakte den opiumhandelaar beet.

Deze dacht niet anders dan dat de agenten een inval in zijn winkel deden en hem wilden arresteren.

„Voorwaarts!” riep Raffles, „je weet, dat je een handel drijft, die door de wet verboden is! Vooruit, je bent een gevangene en wordt neergeschoten als je ontvluchten wilt!”

Terwijl hij den Chinees bij zijn staart vasthield, stootte hij hem vooruit. Hij wilde niets anders, dan dat deze hem den weg zou wijzen.

Zij kwamen weder in een gang en eerst nadat zij een half uur geloopt hadden, kwamen zij in den kelder van een huis.

Nadat zij de trappen waren opgeklommen, kwam lord Lister onder luid uitspreken van de woorden: „De hemel zij dank!” in een

kleine, smalle zijstraat van het Chineezenkwartier.

Eerst thans, nu zij in veiligheid waren, vielen de jonge meisjes in zwijm van den doorgestanen angst.

Ook de geredde mannen hadden moeite zich staande te houden maar zij verzamelden al hun krachten en namen de meisjes op hun schouders.

Toen zij in Hillstreet aankwamen en de schildwacht zag wie hij voor had, ging er een luid gejuich op en van alle kanten kwamen de agenten om de geredden te begroeten.

Verschrikt staken de Chineezers hun hoofden uit de huizen.

Hoewel zij niet begrepen, hoe dat mogelijk was, zagen zij maar al te duidelijk, dat er een troep blanken uit de onderaardsche stad, waar nog nimmer een gevangene uit was gered, te voorschijn kwam.

Raffles en de agenten zagen die verwonderde blikken en begrepen, dat zij van de verwondering dier menschen partij moesten trekken om de geredden zoo spoedig mogelijk van deze gevaarlijke plek weg te voeren.

Een der agenten snelde weg, om een auto te halen, waarmede hij ook spoedig terug kwam.

Alle geredden stegen in, terwijl een paar agenten op de treeplank de rit mede maakten.

De chauffeur kreeg bevel naar een hospitaal te rijden, daar Raffles zich er van wilde overtuigen, dat geen van allen letsel had opgelopen.

Een uur later was de mare door San Francisco bekend, waarover alle inwoners verheugd waren.

Maar Raffles, de „Groote Onbekende”, kwam tegen zes uur in het hotel terug, waar Charly Brand den ganschen nacht angstig op hem had zitten wachten.

Brand schrok van het uiterlijk van zijn vriend. Raffles zag doodsbleek en had zwarte kringen onder de oogen.

„Zou hij gewond zijn?” vroegde secretaris van den Grooten Onbekende zich af.

Raffles liet zich door zijn vriend, alsof hij een zwak, hulpbehoevend kind was, ontkleeden en naar bed brengen.

Eenige oogenblikken later was hij, zonder een woord gesproken te hebben, van vermoeienis in slaap gevallen.

Noch kapitein Smitson, noch de geredde agenten, hadden er eenig vermoeden van wie hun bevrijder was. Telkenmale liet de kapitein, aan wiens zijde detective Flatt zat, zich

den persoon van den raadselachtigen redder nader beschrijven.

Een der agenten herinnerde zich, dat hij nog een revolver in den zak had, die de onbekende hem gegeven had.

Het wapen had zijn aandacht getrokken, omdat het met zilver beslagen was.

Lord Lister had vergeten dit kostbare wapen terug te vragen. De agent gaf het nu aan den detective over.

Nieuwsgierig las nu Flatt den op de kolf gegraveerden naam. Hij staarde op dien naam, alsof het een spook was.

„Wat is er, Flatt?" vroeg kapitein Smitson.

„Lees maar eens!" antwoordde deze.

De kapitein nam het wapen en las:

„Lord Edward Lister, luitenant van het eerste regiment lanciers. Kaapstad."

Maar kapitein Smitson begreep niet wat de detective voor bizonders aan dezen naam zag.

Toen vroeg detective Flatt:

„Weet u niet wie lord Edward Lister is?"

Kapitein Smitson behoefde zich slechts oogenblik te bedenken en antwoordde:

„Toch niet John Raffles?"

„Wel zeker, kapitein. Dat is John Raffles," bevestigde Flatt.

„Herinnert ge u nog, dat u mij gezegd hebt, dat alleen Raffles in staat zou zijn om de Chineezzen in slimheid te overtreffen?"

„Een merkwaardig toeval heeft ons geholpen. Ik zal de revolver zelf aan John Raffles terugbrengen."

„Sta mij toe, dat ik u vergezel," zei de kapitein.

Op dit oogenblik kwam een bode van den burgemeester van San Francisco binnen, die kapitein Smitson liet uitnoodigen om dadelijk bij hem te komen, omdat de stedelijke autoriteiten het plan hadden, den bevrijder der gevangenen een huldeblijk aan te bieden.

Den volgenden avond, toen Raffles uit een diepen slaap ontwaakte, vond hij Brand voor zijn bed zitten.

„Ik was reeds ongerust geworden, omdat je zoo lang slaapt, Edward," zei hij tot hem; „maar je schijnt daardoor heelemaal verkwaakt te zijn."

„Ja, Charly," antwoordde Raffles. „Ik ben weer zoo gezond als een visch in het water. Is er iets nieuws in dien tusschentijd voorgevallen?"

„Niets anders," antwoordde Brand glimlachend, „dan dat wel honderd menschen vandaag naar je geïnformeerd hebben. In het begin was ik op die populariteit niets gesteld,

maar toen ik eindelijk begreep waarom zij zooveel belang in je stelde, toen had ik er vrede mee.

„Op het oogenblik verkeert heel San Francisco in een roes van vreugde, al je kamers staan volgepropt met bloemstukken, die de menschen je gezonden hebben terwijl op het oogenblik in de voorkamer de hoogste ambtenaren van de stedelijke regeering wachten en je wenschen te spreken."

„Voor heeren van de stedelijke regeering ben ik altijd te spreken," zei Raffles lachend. „Zelfs voor mijn goeden vriend hoofd-inspecteur Baxter, als die hier aanwezig mocht zijn."

Hij stond op om zich te gaan kleeden.

Na een kwartier kwam hij bij de heeren in het vertrek.

Hij trof hen in den salon. Op de tafel stond iets, wat onder doeken verborgen was.

Raffles reikte den aanwezigen, die zich aan hem voorstelden als kapitein Smitson, detective Flatt, secretaris Borghart en mr. Dunlep, vertegenwoordigers van den burgemeester, de hand.

De secretaris hield een toespraak waarin hij het volgende zei:

„Wij hebben de eer, uw lordschap voor de heldhaftige redding van de offers, die in handen der Chineezzen gevallen zijn, den dank van de stad San Francisco over te brengen. De stad vereert u dit geschenk, als een gedachtenis aan uw heldendaad!"

Hij trok den zijden doek van het op tafel staande geschenk af en toen zag Raffles een driekwart meter hoog gouden standbeeld, gelijk aan dat wat zich in den onderaardschen tempel der Chineezzen bevond. Op het voetstuk, dat uit marmer was gehouwen, las men:

„De dankbare stad San Francisco biedt uit naam van haar burgers, den beroemden lord Edward Lister, genaamd John Raffles, dit geschenk aan, ter herinnering aan zijn heldendaad ter gelegenheid van de bevrijding van acht blanke gevangenen uit de handen der Chineezzen."

Raffles maakte een buiging en antwoordde: „Ik dank de stad San Francisco voor de groote eer, die zij mij bewijst!"

Daarna stond detective Flatt op en zei:

„Als detective heb ik steeds gespot met mijn Engelsche collega's, omdat het hen niet mogelijk was John Raffles te arresteren.

In naam van mijn collega's, de detectives van San Francisco en van de politie verklaar ik u, dat het ook ons niet mogelijk is u te arresteeren. Integendeel, wij overtreffen zelfs onze collega's in Engeland, door ons te veroorloven u hedenavond uit te noodigen op een feestmaal, dat ter uwer eere gegeven zal worden."

"Dat neem ik aan," zei Raffles lachend. „Ik heb wel is waar reeds dikwijls het genoegen gehad met heeren van de politie te dineeren, maar ik had nog nooit het voorrecht, dat zij er mij toe uitnoodigden. Dat moest ik altijd mij zelf doen."

Daarna wendde de secretaris der gemeente zich tot de aanwezigen en zei:

„Heeren, een driewerf hoera! voor John Raffles! Hoera! — Dat hij leve!"

Brand stond in zijn handen te wrijven en zei eenige oogenblikken later:

„Als Baxter *dat* in de couranten leest, dan wordt hij inderdaad krankzinnig. Het gaat toch soms raar toe in de wereld!"

„Dat komt uit, Charly! Het is gek — boven en — onder de aarde," zei Raffles lachend.

De volgende aflevering (No. 599) bevat:

DE AMATEUR-ANARCHIST.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

Singel 326, Amsterdam, verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

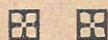
BUFFALO-BILL

[DE AVONTUREN] VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885